

2002. 2. szám

42. Vezess!

Keresztyén ifjúsági vezetők módszertani lapja

A fiatalok
kultúrája

Ének az esőben... / 3

Nemcsak elintézte, hogy ne essen az eső, hanem annyira szeretett, hogy megtoldotta még egy ajándékkal...

A világ elmúlik / 4

...látszólag a téves utat választotta akkor, amikor letért a rohanó, ostort pattogtató kocsisok útjáról a gázai útra...

Versek / 6

Az IKE Karaván / 7

...a helybéli IKÉs atyfiak jobban kommunikálnak román nyelven, mint magyarul...

IKE II. MKT-szeminárium / 9

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.”

KIE programok – 2002 / 10

Saját akarat vagy Istentől kapott feladat? / 12

Felszabadult energiák / 14

Úgy gondolom, hogy gyümölcsözőnek bizonyult a békéscsabai és paksi KIE csoportok együttműködése.

Visszatekintés / 15

Beszélgetés Tókécs Istvánnal, az erdélyi IKE-mozgalom egykori tagjával

Játék / 18

Barátom megtért napkeletről.

Aktuális témánk: A fiatalok kultúrája / 19

A fiatalok kultúrája / 20

Megriasztanak a plazmaállagú plazák, a mérhetetlen lehetőségekben való tobzódás ellenére is elégedettségben szenvedők szolárium barnította arca, az úgynevezett eszményképek, az elharapózó tetkók és piercingek, a hamis értékeket gusztusosan becsomagoló, fiatalokat megszólító plakátok.

Jézus a bűnösök barátja / 21

...az Úr Jézus egyáltalán nem olyan közegben forgolódott, ami Tőle, egy tekintélyes tanítómestertől elvárható lett volna.

Az agy rágógumija / 23

Pólók, emblémák rendben vannak? Igen. Csokik, rágók, nyalókás papírok? O.K. Bögrék, sálak, tolltartók – rendben. Plakátok, szórólapok, újságok: O.K. Minden megvan, rendben. Akkor most már csak a forgatókönyvet kell megírni.

„Könyvértékelő” / 26

...érdemes a kívül-belül leselkedő gonosz ellen küzdeni, mert van ereje a jónak. A jó végbementelében pedig szerepe van minden rossznak is!

Könyvajánló / 27

Adrian Plass: Egy kegyes kétbalkezes naplója

Tudod-e? / 28

A fogyasztói társadalom kultuszának mozgatórugója a pénz, a gazdagság.

Érdeklődési körök / 31

Meg kell mondjam őszintén, hogy az én osztályomban vagy generációmban meg tudom számolni tíz ujjamon, hogy ki akar és szeretne hinni Istenben.

Keresztyén könnyűzene / 32

Arra a kérdésre kell választ adnunk ugyanis, hogy fel akarja-e használni Isten ezt a zenét, stílust, hangvételt arra, hogy megszólítsa a mai embert, illetve ad-e esélyt arra, hogy e zene nyelvén szólítsuk meg őt?

Misszió a Ten Sing-ben / 35

Egy tinédzser fejében nehezen áll össze a kép: Egy férfi, aki egész életében szegénységben élte életét, ahelyett, hogy a maga hasznát kereste volna, másokért élt, és csak úgy ingyen halt keresztalált másokért.

A virtuális pók... / 40

...mit is keresnek a fiatalok a Hálón? Leginkább önmagukat, mint minden fiatal.

Kényes kérdések / 42

Volt egyszer egy rovat, a kényes kérdések rovata. Az általam szerkesztett első számban sikerült is két különböző véleményt ütköztetni, majd feltámadt a vihar...

Uram, vezess engem, hogy én is Hozzád vezethessek másokat!

Ének az esőben...

Az elmúlt év szeptemberében lemezbemutató koncertet szerveztünk a Tabánban. Előző héten elmentem a lelkipéternékhöz, egy idősebb bácsihoz, aki eddig bármit mondott nekem, mindig úgy történt. Beszélgettünk. Egyszer csak félbeszakított és azt mondta, ne féljek a szabadtéri koncerttől, az eső nem fog esni. Kis északkeleti szél lesz, öltözzünk föl, de esni nem fog. Ezt ígéretnek is vettem, szóltam a technikusoknak.

Elérkezett a nagy nap. Reggel kiléptem a házunk ajtaján, felnéztem az égre: szürkén nézett vissza rám, és néhány szomorú esőcseppet is hullatott miattam. Bízom abban, hogy majd felszakadozik a felhőzet. Délre javult a helyzet, még a Nap is ránk mosolygott. A technikusok délután

fél háromra elkészültek a szerelésekkel, három órákor kellett az első vendégzenekarnak elkezdenie a műsorát. Ekkor mindössze *harminc* ember lézengett a zöld lankán. Ugyanabban az időben, mintha az ég zuhanyzójában megnyitották volna a csapot, úgy kezdett el esni az eső, szűnni nem akaró lelkesedéssel. Úgy éreztem, minden összedől bennem. Ígéretnek vettem az Istentől, hogy nem marad el a koncert az eső miatt, és tesék... Nagyon ritkán van olyan alkalom, amikor teljes szívvel tudok imádkozni Istenhez. De ez az ima nem hálaadás volt: lázadtam, felelősségre vontam az Istent, panaszkodtam, üvölni akartam!...

Aztán csak elcsendesedtem és odaadtam mindent az Ígéretadó kezébe, tudva azt, hogy mit ígért, hogy mennyit dolgoztam a koncertért, hogy benne van több millió forint: odaadtam Nekí mindent.

Vártam. Néztam. Vártam.

Az emberek száma nem nőtt a nézőtéren, az előzenekarok magányosan, de becsülettel énekeltek a szürke égnek. A színpad teknőjében pedig csak gyűlt a becsapódó víz, egyre nőtt a szintje. Amikor már gázoltunk a vízben, felmerült ben-

nünk a kérdés, hogy megtartsuk-e a koncertet? Háromnegyed hétkor elkezdtek gyülekezni az emberek esőkabátban, félig már vizesen, esernyőkkel. Kis idő alatt megtelt a nézőtér. Az eső szüntelenül szakadt. Azt mondtuk, hogy ha a közönségünk meg tudott jelenni több mint ezer fős létszámban, akkor mindenképpen megtartjuk. Elhatároztuk, hogy rövidítünk. Kiléptünk a színpadra, belekezdünk a nyitó dalba... és arra lettünk figyelmesek, hogy a közönség soraiban összecsapják az ernyőket, a kapucnik alól előbukkannak a mosolygós arcok. Nem akartam hinni a szememnek. Úgy éreztem magam, mint a kételkedő Tamás, akinek szüksége volt arra, hogy megérintse a feltámadt Jézust. Kicsit szégyelltem magam, de tele volt a szívem örömmel.

Az eddigi leghosszabb koncertünk volt – három óras. A koncert végén még kb. 10 percünk volt a pakolásra, ami elég volt ahhoz, hogy a ponyva nélküli felszereléseket „száraz” helyre mentjük, majd újra elkezdett szakadni az eső. A szél is megérkezett a koncert utolsó harmadában, ami a fákon lévő víz lerázásával észrevétlenül szitált az arcunkba.

Hab a tortán... Sillye Jenő vendégünként érkezett. Fél kilenc tájban a Gellért Szálló előtt ment el az autójával, teljes reménytelenségben mert, annyira szakadt az eső. Fél kilenckor, amikor a Tabán szabadtéri színpadán szárazon álltak az emberek. Alig egy kilométerrel arrébb. Ez egy csoda és azóta is annak élem meg. Isten belenyúlt az életünkbe és megmutatta, hogy gondunkat viseli, szinte a lelkembe üvöltötte, hogy „Ne félj!”. Nemcsak elintézte, hogy ne essen az eső, hanem annyira szeretett, hogy megtoldotta még egy ajándékkal: megtudtam, hogy bár mindenhol körülöttem esett az eső, de itt nem. Nagy örömben ezt ott elmondtam és láttam, hogy mind a zenekar, mind a közönség bizonyosságot kapott arról, hogy van Isten, szeret az Isten, jó az Isten.

A világ elmúlik

Sokszor büszkélkedem magamban az-
zal, hogy mégiscsak az Úristen kegyel-
me az, hogy épp mi vagyunk az a gene-
ráció, akiknek megadatott, hogy megél-
jük az ezredfordulót. Az embert úgy
minden gondolkodás nélkül némi pozi-
tívummal tölti el ez a gondolat, s mint-
ha azt éreznék, hogy a történelmi idő-
nek valamiféle hősei vagy inkább
kitüntetettjei vagyunk. Vajon nem az idő-

választásra kényszerít mindenkit. Vagy
jól, vagy rosszul választasz. A szere-
csenországi komornyik megmagyaráz-
hatalan módon, látszólag a téves utat
választotta akkor, amikor letért a roha-

én meg mindig abban a
zavargásban élek,
hogy életemben
nem tudom megkülön-
böztetni a „hegyeket a
vakondtúrásoktól”

nó, ostort pattogató kocsisok útjáról a
gázai útra – nem a maira – s mindezt
azért tette, hogy csendben, elszigetelőd-
ve a világtól, meghallja Filep bizony-
ságtételén keresztül az Isten hangját.
Nem az ő akarata volt, hanem az Isten
gondviselése, amellyel megtartani akar
bennünket is. Tudom, hogy naponként
láthatatlan útjelző táblák hirdetik ne-
kem is, erőtelennek, megfáradtnak, ...
az Istennel való csendes találkozás le-
hetőségét itt, ebben a felgyorsult világ-
ban. De én meg mindig abban a zavar-
gásban élek, hogy életemben nem tu-
dom megkülönböztetni a „hegyeket a
vakondtúrásoktól”, a jó utat a rossz út-
tól, a megmagyarázhatatlan dolgokat a
megmagyarázhatóktól. Ha most egy
percre visszatekintek a hegyek és a
megmagyarázhatatlan dolgok biztonsá-
gos magaslatából életemre, elszőrnye-
dek annak láttan, hogy hányszor té-
vesztettem utat, hányszor futottam ver-
senyt ama széles úton. Lelkem elszőr-

nek csalfa biztatása akar ez lenni? Va-
jon nem olyan „pozitívum” ez, ami az
idő végességét akarja felidézni szá-
munkra, most ebben az egyre felgyorsu-
ló, rohanó világban, amikor az ember-
nek fel sem tűnik, hogy egyszer csak
véget ér a pályafutás? Ebben a rohanás-
ban, az idővel való versenyfutásban
ma már szégyen lemaradni. Szégyen ki-
állni a „buliból”, akkor, amikor ez a vi-
lág olyan izgalmasnak ígérkezik. „Ne
hülyéskedj, nem lehetsz ilyen ósdi, ez
a világ változik, neked is változnod
kell” – hangzik a sláger, és a változás

A világ elmúlik

nyedésében még jobban elgondolkoztat az, amit Péter apostol így fogalmazott meg: „A vége pedig mindennek közel van” (1Pét. 4,7). Most érzem, tudom, hogy a világ a maga ravaszságával mindennek hiabavalóságát akarja elhíttetni velem. Hiabavalóvá akarja tenni harcaimat, küzdelmeimet, hitemet és mindezt azért, mert mindennek vége közel van. Ne fáradj, ne vívódj, ne gyötörd magad! Add fel! – Mert úgy is mindennek vége közel van! Lehet-e Krisztusban mindennek vége? Épp most, amikor erőtelenségem közepette felemeltem, amikor végre eltökéltem magamban, hogy ezentúl új utakat járok, most, amikor mindeneknél jobban érzem életemben azt a krisztusi kegyelmet amivel Isten megtartani akar engem? Lehet-e most mindennek vége amikor tudom, hogy végre élni akarok ezzel a kegyellemmel? Nem! Még nincs vége, de a vég közel van! Ez nem figyelmeztetés. Ez nem is fenyegetés, hanem az Isten drága kegyelme azokhoz, akik erőtelenségek vagyunk a bűnben, akik szenvedélyeink közepette elesettek vagyunk... Még tart a kegyelmi idő, még nincs vége, a vég csak közel van! „Adj Uram még egy esztendő” (Luk. 13) – ezt az esztendőt éljük most, amit Krisztus kért nekünk. Most újból eszembe jut, hogy mi a mai ro-

hanó világban egy esztendő? Egy nap? Egy óra? Valami mulandó, ami ma van és holnap már nem lesz. Akár az ember. Mindennek vége valóban közel van, de ugyanolyan közel van most hozzánk a mi megváltásunknak órája is. Most ebben a kegyelmi pillanatban véget érhet a mi bűnös életünk, véget érhetnek hiabavaló harcaink, küzdelmeink... ömberünk. Utolsó figyelmeztetésként még hozzátesszi az apostol: „legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pét. 4,17). Legyünk mértékletesek a világgal való kapcsolatainkban, legyünk mértékletesek félelmeinkben, haragunkban és legyünk józanok reggel és délben és este, hogy mindezekért mindenkor imádkozhassunk. Csak így tölthetjük be az Isten akaratát ebben a világban.

Kovács Tibor

Robert Smith:

Fohászdal

Hideg van
mintha esne
Az arcomba a szél
a világ végét fesse

A sötétben
te is meghaltál
de a végén még egyszer
mosolyogtál

semmi sem maradt
csak a kín, mi ölel engem
az idő elszaladt
megöregedtem

És a sötétben
te is meghaltál
De a végén még egyszer
mosolyogtál...

És néha azt mondd
„Nem élsz te e világon”
S én boldogan kiáltom:
Nem élek e világon!

Fordította: Mézer János

Gimesi Dóra

Mai Ikarusz

Élőhalottként járt az utcán
De a haverok segítettek
“Nézd öregem, ettől a portól
már annyian boldogok lettek.
Hidd el, a mocskos, rossz életről
még csak egy emléked sem marad.
Mire vársz még? Repülni tudsz majd
gyerünk már, ringasd hát el magad!”

Ő először a Nap felé szállt
Aztán látta a messzeséget
Másnap reggel holtan találták.
Nyaktörés. Élt tizenhat évet.

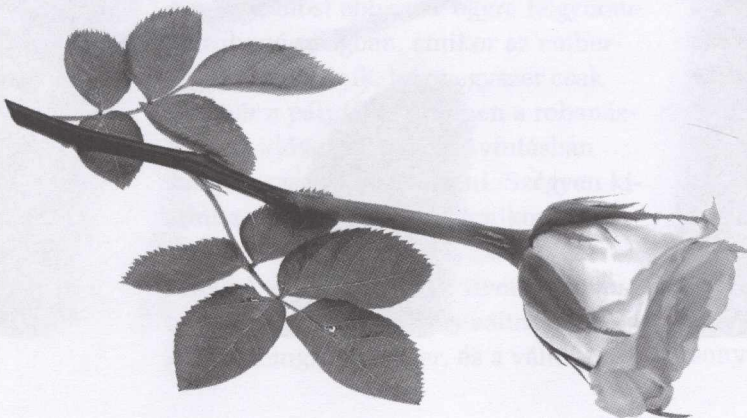
Gimesi Dóra

Holnap

A burkot, melyben éltél
Otthagytad, mint az anyaméhet
A túlsó partra értél
S a múlt minden hidat feléget

Mögötted ott a semmi
A fal előtted égig ér fel
Miért akarsz hát menni?
Magányod könny-virágot érlel

A porban friss a lányom
A Kérdés értelmét kerested
Lelked szivárvány-szárnyon
A Válaszba repít tested

Az IKE Karaván Déván és Vajdahunyadon

„Mert minden lehetséges a hívőnek!!!”

A 21. század küszöbén ifjúsági „terepmunka”? Hát nem álom csupán, nem képzelgés és merő álmodozás? És csodák csodája, létezik ilyesmi, mert március 8-án (pontosan nők napján) útnak indult az Erdélyi IKE Karaván (no nem tevekaraván) 14 főből álló csoportja, akik gyorsvonattal elrobogtak Dévára. Tizennégyen. Hát nem álom ez? Igen, tizennégyen, név szerint Fábián Annamária, Kiss Tünde, Sipos-Vizaknai Balázs, Takács Zoltán, a fővezér, Kis Lídia, Fülöp Ágota, Sólyom Sára, Molnár Enikő, Hegyi Géza, Ambrus Melinda, Nagy Tibor, Éva és Santa, valamint jómagam. Volt közöttünk diakonissza, kémikus, történész, közgazdász, és hogy a kép teljes legyen, egy litván és egy lett lány is. Mint mindig, most sem hiányoztak a teológusok, most is kikerült belőlük egy szent számnyi: pontosan 3. Amikor megérkeztünk a gyülekezeti házba, már kész is volt a csillogó-villogó terülj-terülj asztalkám, amúgy dévai módra! .

A cél persze nem az evés-ivás (de hát ki tud ma erőforrás nélkül munkához látni?), hanem a helyi IKE-munka feltérképezése, és fellendítése. Rögtön ebéd után beindult az ismerkedés a helyi IKÉsek és a karavánosok közös együttműködésével. Sorra megjegyezni harminc ember nevét nem kis feladat, de nem is lehetetlen, s miután megtornáztattuk emlékezőtehetségünket, rögtön indultunk megmászni a dévai „kis dombot”, melynek csúcsán már Piskiről látszottak a Kőműves Kelemen építette vár romjai. A várrom még tükrözi egy ősi dicsőséges múlt ragyogását, de épen már csak a várbörtön és Dávid Ferenc emlékműve maradt!

Fentről gyönyörűen bontakozik ki a táj, a Maros-mente, de jobban leköt az a tény,

hogy a helybéli IKÉs atyafiak jobban kommunikálnak román nyelven, mint magyarul, s úgy látszik, hogy ez a megye sajátossága, mert Petrosényben is ezt észleltem. Nem csoda ez, hisz jó részük még az általánost is román nyelven végzi. Az is érdekes, hogy legtöbben alig 14 évesek, a nagyobbak már vagy lecsiszolódtak, vagy valamelyik erdélyi nagyvárosban tanulnak tovább.

A fotózások után villámgyorsan alászállunk, s már kezdődhet is az énekléssel és játékkal tarkított program és a fénypont, a biblióra. Sajnos a helyi lelkész nem vett részt a találkozón, de jó, hogy legalább munkánkat nem hátráltatta. A bevezetőt Sipos Balázs tartotta az 1 Sámuel 16 alapján, melyből kiderült, hogy a késő délutáni együttlét témája a zene. A zene jó és rossz hatásainak megbeszélése után Balázs mindenkit kifaggatott a kedvenc együttese és zenestílusáról. Mint kiderült, a skála a lehető leg szélesebb volt, a Manele-t (román Lagzi Lajcsi de annak is egy még gyengébb kiadása) és a kemény rockot kivéve, de az is kiderült, hogy a helyi ifjak körében igencsak felkapott a house-„zene”. Vaskos nevetések közepette jöttünk rá, hogy a legújabb slágereket két fűrészre és egy kalapácsra írják, de arra is, hogy igazán az élő zene a legjobb! Az idő rohanásával mi is lépést kellett tartanunk, és így az imaközösség után újra a játékok következtek, majd énektanulás, és a kedvenc IKE-Himnusz eléneklésével sikerült emlékezetessé tenni a találkozás estjét. Összeszorult szívvel búcsúztunk, miután a magunkkal hozott irodalmat és olvasnivalót bemutattuk.

A szállást számunkra Vajdahunyadon készítették elő, s habár a busz csak fél 12-kor indult, egy jókedvűen ittas cigányzenekar szolgáltatta a vidámságot Hunyadig. Né-

Az IKE Karaván Déván és Vajdahunyadon

gyen közülünk Déván maradtak másnap reggelig.

Az elkeseredett hunyadi testvéreim már lemondtak rólunk, és íme, egyszer csak kipattantunk eléjük az esti lámpafénybe. Hárman a Zöld-házba, a többiek családoknál pihenték ki a mozgalmas nap fátalmait, s az esti komorságba öltözött királyi vár már melengette számunkra a másnapi meglepetéseket.

A reggeli ébresztő után egy-kettőre zajos lett a vendégeket fogadó Zöld-ház. A fényképek nézegetése közben örömmel vettük tudomásul, hogy egy sokkal elevebb, mozgalmasabb, összeforrott IKE-csapattal van dolgunk, akik a magyar nyelvet is jobban művelik, mint dévai társaik, persze nagy szerepe van ebben a helybéli lelkes-családnak is! A kiadós reggeli után énekelünk egy keveset és máris iparkodtunk megnézni a híres vajdahunyadi várat. Egyik ámulatból a másikba estünk. Erdélyben ilyen jó állapotban lévő várkastély nem található több, s ez a valamikori jelentéktelen hadászati szerepének köszönhető. Az itt tapasztalt hideg után nem csodálkoztunk azon, hogy a hajdani Erdély nagyurainak többségét már a negyvenes éveikben kegyetlenül kezdte kínozni a köszvény. A turistavezetőnk alaposan ismertette a kastélyt, éppen ezért szinte minden zugát láthattuk és csodálhattuk, sőt azt is megtudhattuk, hogy a kastély hosszú századok munkáinak az eredménye, azért is olyan sokszínű és eleven ma is. Megmenekülését azonban a 19. századi alapos restaurálásnak köszönhette. A repülő idő szárnyain mi is visszatértünk hadiszállásunkra, hol egy pompás helyi ízlésű ebédet készítettek a református gyülekezet asszonyai. Sikerült is ellankadni a nagy fogyasztás után, de az előző napi té-

ma itt is elevenbe vágónak tűnt és talán még szélesebb zenehallgatási skálával találkoztunk. Habár a house itt is hódít, de nem olyan erőteljesen, mint Déván, annál inkább a nemrég erdélyi turnén szereplő Republic, az ír és a magyar népzene. A zene szárnyain repültünk Isten és egymás felé érezve azt, hogy „mily jó és gyönyörűséges, ahol együtt lakoznak az atyafiak”, és könnyes szemmel köszöntük meg a háziaknak a kedves és szeretetteljes vendéglátást. S habár ők is ugyanúgy hálálkodtak nekünk a látogatásért, valahol ott belül éreztük, hogy mi sokkal többel távozunk, mint amennyit ide hoztunk. Nehéz szívvel, de gyors léptekkel iramodtunk a vonatállomás felé, mert „a vonat nem vár” s nem sokára velünk együtt el is indult az egyetemisták bázisa, Kolozsvár felé. Kellemes meglepetésként a vonaton hazafelé ismerkedtünk meg a diakonisszák furcsa és hánytott életkörülményeivel, s többek között rádőbbsentettek a hazai abortusz rettenetes valóságára és felelőtlenségére. Észre sem vettük, hogy elrohant az idő és máris búcsúznunk kell egymástól. A mozgalmas és áldott két nap emlékeivel megrakodtan heveredtünk le otthonjaink meleg pamlagára, s elmondhattuk a zsoldáríróval, hogy „Az Úr csodásan működik” akár általunk is és „útja rejtve van” bennünk. Az Úr legyen további Karavánjaink áldott Mestere és Vezetője!!!

*Ez emlékiratot írta Ambrus András,
III. éves teológus*

IKE II. MKT-szeminárium

Tizenkilencen voltunk résztvevői az idén másodikkal megrendezett MKT-szemináriumnak, amelynek helyszíne a kolozsvári IKE-központ volt. A munkatárs-képző tanfolyam (MKT) a helyi ifjúsági vezetők több szemináriumából álló éves képző programja. Nagy örömet jelent számunkra, hogy résztvehetünk ezen a képzésen, hiszen mindannyian többé-kevésbé belekóstoltunk az ifjúsági munka nehézségeibe, és megtapasztalhattuk, hogy ez kihívásokkal jár. Beismerjük, hogy szükségünk van „tanításra” és irányításra, valamint használható tanácsokra.

A szemináriumon Imre István Zoltán mákófalvi lelképásztor *Az ifjúság és egyház* cím alatt tartott előadást, majd elgondolkodtató kérdései nyomán érdekes beszélgetés „robbant ki” a véleménynyilvánítók között. Deák Ildikó kolozsvári vallásoktató a gyermekmunka módszertani követelményeivel ismertetett meg bennünket. Az előadás eredményeként, úgy gondoljuk, hogy sokkal változatosabb és hatékonyabb munkát tudunk végezni e területen. A csoportfejlesztő és csoportdinamikai játékok lehetőséget adtak (sőt, meg is követelték), hogy figyeljünk egymásra és maximálisan kiaknázzuk az együttműködési készségünket. Tudatosítottuk, hogy az „együtt” annyit jelent, mint jobban, többet és hamarabb. Azt hiszem, hogy mindannyian lelkesebben tértünk haza a szemináriumról, hiszen itt megkaptuk mindazt az ösztönzést, ami Istent dicsőítő, gyümölcsstermő munkára sarkall.

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés”
(Máté 9,37) – tudjuk, hogy szükség van ránk és munkánkra. Hisszük, hogy ez a tudat erőt ad a feladat teljeskörű felvállalásához és elvégzéséhez.

– egy résztvevő –

Gimesi Dóra

Vallomás

Most elmondom Neked,
talán megérted...

Láttál már fáról
fájón hámló kérget?
Lüktetett már a
véredben a Nap?
Néztél könnyezve
halott madarat?
Elért szívedhez
elért valaha
az utca hegedűjének
síró dala?
Álltál-e már
halál-közel magasban?
Ordítottál már
részekre szakadtan?
Szóródtál-e szét
atomokra esve?
Bújtál magadba
s nem volt, ki keresne?

Ha repültél már tört szárnyal,
megérted
Miért szeretlek, s miért éppen
Téged.

Sóvár

Alapköletéleti ünnepség Balatonyörökön

A Sóvár alapköletétele 2002. június 8-án volt. A ünnepségen az alapköletétel szolgálatát *D. Szebik Imre* evangélikus elnök-püspök és *Tislér Géza* református püspökhelyettes végezték, koncerttel szolgált a *Kiskőrösi Ten Sing*.

Szinte ezekben a napokban érkezett meg a körzeti földhivataltól a hivatalos tulajdoni bejegyzés, valamint a *Sóvár Alapítvány* bírósági bejegyzése is. Az elmúlt időszakban a ház körül nagyon sok önkéntes vég-

zett munkát, melynek eredménye jól látható. Most olyan fázisba értünk, amikor szakemberek munkájára lesz szükség. Több helyről érkezett az utóbbi időben komoly adomány és természetben is kaptunk ablakokat, ajtókat. Fontos kiemelni azokat a természetbeni adományokat, melyek elsősorban a konyhába érkeztek, így most már 10–15 fő részére használható a ház. Továbbra is örömmel fogadjunk minden egyéni, vagy céges felajánlást építőanyagra, társadalmi munkára.

Dreher futás

Június 2-án a budapesti Maraton váltón a KIE két vegyes csapatot indított. A csapatok a kategóriában a középmezőnyben végeztek (600 csapatból) és így büszkén viselik az erre az alkalomra készített pótlót.

Parkoló

Királyszentistvánon új KIE csoport alakult – Parkoló néven. Szeretettel köszöntjük őket Isten igéjével: *„Isten soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” (1Jn 4, 12)*
Kapcsolattartó: Major Gábor – 8195 Királyszentistván, Széchenyi u. 14.

EAY közgyűlés

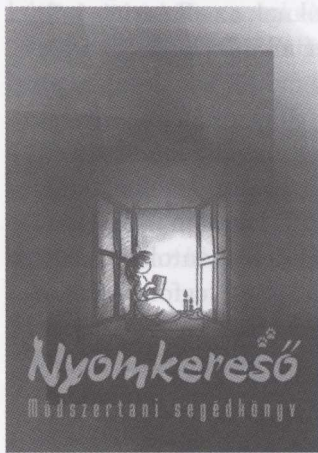
Május 8-12 között tartotta az Európai KIE Szövetség (EAY) évi rendes közgyűlését Skóciában, Glasgowban. Ezen az ülés-

sen Denke Villő képviselte a MKIE-t. A gyűlés témája „Time to breath” (hétköznapi nyelvezettel a jelentését „Szusszanásnyi szünetnek” fordítanám), a fő feladat a vezetőség néhány tagjának megválasztása volt a szokásos közgyűlési témák és

feladatok mellett. A bemutatkozó kiállítást az Erdélyi IKE-vel közösen készítettük. Villót – a MKIE javaslatára – megválasztották a Szövetség tíztagú vezetőségébe. (Ez a MKIE Választmányához hasonlóan választott tisztségviselőkből és tagokból ill. a főtítkárból áll.) A hivatalos programon kívül volt idő ismerkedésre, félhivatalos beszélgetésekre, megbeszélésekre. Ezek közül legfontosabb a Szlovák KIE új elnökével, az

KIE PROGRAMOK – 2002

Erdélyi IKE titkárával történt beszélgetés és az ún. Visegrádi Négyek (Lengyelország, Csehország, Szlovákia és Magyarország) képviselőinek a megbeszélése.

Nyomkereső könyv

A Békéscsabai KIE a nyomkereső munkatársak számára egy hiánypótló kézikönyvet adott ki, melyből részletesen meg lehet ismerni a munkaág lényegét, küldetését sok hasznos gyakorlati tanáccsal.

A könyv megrendelhető 500 Ft-os áron a Békéscsabai KIE irodában: 5600 Békéscsaba, Botyánszki u. 14.

CTF képzés

Május 28–31 között Marton Tamás a Civil Társadalom Fejlődéséért Alapítvány szervezésében nonprofit menedzsment képzésen vett részt Veszprémben.

Külföldi utak

A külföldi partnereink által ajánlott lehetőségeket kihasználva júniusban két fiatal utazik Dániába egy ifjúsági táborba. Szintén Dániában vesz részt egy családós táborban egy magyar család. Októberben 18 fő utazik a Christivalra a németországi Kasselba.

Szélrózsza

Az Evangélikus Ifjúsági Találkózón július 24–28. között a KIE kávéházat szervez. Szeretettel hívunk mindenkit a találkozóra Kismarosra és örömmel fogadjunk munkatársakat a kávéházba is.

Debrecen

Április 27-én Debrecenben a Mécses csoport tavaszközön-tő napot szervezett, melyre Budapestről és Békéscsabáról is érkeztek.

Nagytarcsa

Május 19-én Marton Tamás KIE titkár látogatást tett a nagytarcsai evangélikus ifjúság körében.

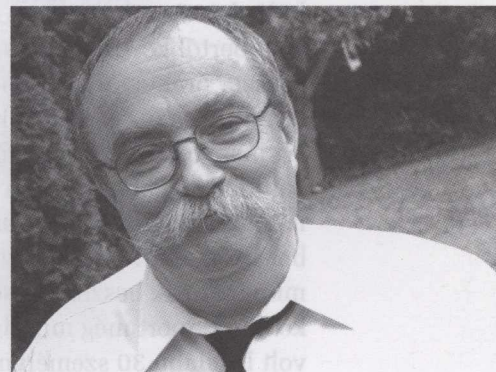
PG

Május 2–5. között láttuk vendégül partnereink képviselőit Dániából, Németországból és Svájcban. A hétvégén lehetőségünk volt választmányi ülést és más megbeszéléseket is tartani.

Dán önkéntesség

Ősztől két fő mehet egy évre Dániába önkéntesnek. Érdeklődni a KIE irodában lehet, vagy e-mailen.

Saját akarat vagy Istentől kapott feladat?

2000. szeptemberében, mikor az egyetemi felvételi előtt álltam, bementem la-
zítani az IKE irodába. Ott mondták el
nekem, hogy be kell jutnom az egye-
temre, mert szükség van önkéntesekre,
és azt is megkérdezték tőlem, hogy

gére. Februárban volt a leghosszabb és
legnehezebb megbeszélés. Ekkor állt
össze az időrendi program beosztás, a
szükségletek összeírása, a szállás és el-
látás megtárgyalása. Ugyanakkor dön-
töttünk a pólóknak az elkészítéséről,

meg a kítűzőkről. Sikerült
egy mottót is választani erre
a találkozóra, amelyik így
hangzott: „Egyben sokfé-
lék”. És mindezek után,
amelyek csak a bemelegítő
napirendi pontok voltak, kö-
vetkezett a legfontosabb, a
támogatás.

Ahogy közeledtünk a tábor-
hoz, annál gyorsabban tel-
tek a napok, és én úgy érez-
tem hogy rengeteg kérdésre

még találni kell megfelelő választ, és
megoldást.

A táborban összesen 45-en voltunk
munkatársak, a nagy része a folyó év
MKT résztvevői és FIKÉ-sek.

A nehézséget igazán akkor éreztem át,
amikor első nap a két szakácsnő el-
kezdte mondani hogy mi az, amire
még szükség van, azonkívül pedig
még két munkatárs várta tőlem az az-
előtt feltett kérdésre a választ. Az első
két nap nagyon fárasztó volt számom-
ra, mert mindenki hozzám fordult kér-
désekkal, és végig rohangáltam, de
azután nagyon laza volt, mert már
mindenki tudta a feladatát, már kez-
dett nagyon jól működni a munkacsa-
pat.

A tábor ideje alatt voltak nehézségek,
és olyan meglepő dolgok is, amikre
gyorsan kellett megoldást találni. Tán
a legfontosabb a víz kérdése volt, ami-

A tábor ideje alatt voltak ne- hézségek, és olyan meglepő dolgok is, amikre gyorsan kellett megoldást találni.

nem vállalnám-e a II. Ifjúsági Találko-
zó megszervezését. Azt hiszem, hogy
mi zenészek megszoktuk, hogy első
hallásra válaszoljunk, így persze hogy
megörülve az ötletnek elfogadtam.
Nemsokára következett az első megbe-
szélés, amikor már egy 5 fős munkacsa-
pat állt össze és gyűjtögettük az ötlete-
ket mindarra, hogy mi legyen a prog-
ram. Kiosztottuk a feladatokat azok-
nak, akik többet tevékenykedtek az Er-
délyi IKE-nél, hogy ők vezessék majd a
különböző műhelyeket.

Októbertől kezdve minden hónapban
egyszer óráig tartó megbeszéléseket
tartottunk. Már a második megbeszélés-
ig megvoltak a javasolt témák, a sza-
badidős tevékenységek, a híres „kávé-
ház”, amelynek nagy sikere volt a tá-
bor ideje alatt. A 2001. év elején már a
munkatársak beszerzésével is foglal-
koztunk, mert még mindig szükség
volt legalább 30 személynek a segítség-

Saját akarat vagy Istentől kapott feladat?

kor egyszer, még a tábor közepén, víz nélkül maradtunk. Szerencsére az Úr akkor is gondoskodott rólunk, és sikerült megoldani ezt a problémát, úgy, hogy a szomszéd házból nagy 30 literes palackokban hordtuk a friss hideg kúti vizet. A tábor megkezdése előtt történt, hogy a híres IKE mikrobusz lerobbant, és nem sikerült behozni a többi munkatársat, akik végül úgy jutottak el a táborhelyre, ahogy tudtak. Sokszor problémát jelentett az étel is, mert nem mindig került időben a konyhára, és egy párszor az idő miatt ijedtünk meg,

sőt meg is áztunk. De voltak kellemes, és örömteli percek is. Ami különösen megmaradt bennem, az volt, amikor a nap forrón sütött és ugyanakkor meleg nyári eső áztatta át a ruhánkat. Hirtelen arra gondoltam, hogy ez egy jel lehet, Istentől. Látván annyi fiataalt összegyűlve az Ő nevében, az egyik szemé örömtől nevetett, a másik pedig könnyezett, és áldásos esővel ajándékozott meg bennünket.

Takács Zoltán,
a II. Ifjúsági Találkozó szervezője

Felszabadult energiák

Tudod-e, mi a közös a szélben, a vízben, a napocskában, a hőben és az atomban, kedves olvasó? Bizony az, hogy mindegyikből energiát állítunk elő. S vajon azt tudod-e, hogy mennyi urán kell egy 4 fős család éves villa-

forrásából, Jézus Krisztus szeretetéből az igei összefoglalásokon keresztül. Az energiaforrások nevét viselték az egyes csapatok, melyeket egy felnőtt és egy kamasz vezető irányított. Ebben a felosztásban folyt a ismerkedő beszélge-

mos áram szükségletének kielégítéséhez? Nem több, mint 8 gramm. Ezeket és még sok érdekes és hasznos információt tudhattunk meg az energiáról mindannyian, akik ellátogattunk az országos nyomkereső hétvégére Paksra. A gyerekek és vezetőik az ország minden sarkából érkeztek. Legtöbben és legtöbbit a békéscsabaiak utaztak. Ők hozták a 3 napra való lelki energiaforrásokat is, de ezeket csak feladatok megoldása után csapolhattuk meg. (Lelki-)erős és bátor katonáknak kellett lennünk, hogy a városi akadályversenyt eredményesen teljesítsük. Sok fizikai energiát kellett beleadni a kötélhúzásba, a pókjárásba és a többi sportjátékba, míg a győztes csapat átvehette kiérdemelt babérkoszorúját. Mégis folyton táplálkozhattunk minden energiánk

tés, ebben a felosztásban küzdöttek a sportjátékok alkalmával és így rótták Paks utcáit állomásról állomásra. Talán ezeknél a programoknál lehetett volna jobban lekötni a számos kísérő felesleges energiáit. Közös tevékenység volt az atomerőmű meglátogatása – amely bizonyára mindannyiunknak maradandó élmény –, a Makovecz-templom megtekintése, az ebéd a Sport Étteremben és az éneklések. A vendéglátók nagyon szívélyesen fogadták a népes kis sereget és a nap végén mindenkinek jutott egy szabad ágy vagy matrac. Úgy gondolom, hogy gyümölcsözőnek bizonyult a békéscsabai és paksi KIE csoportok együttműködése. Ezúton is köszönet mindannyiunknak a sok befektetett energiáért.

Ureczky Lilla

Beszélgetés Tőkés István- nal, az erdélyi IKE- moz- galom egykori tagjával

**Hogyan került kapcsolatba az IKÉ-vel, il-
letve FIKÉ-vel és mit jelentett Ön számá-
ra IKÉ-nek lenni?**

Örömmel mondom, hogy az IKE-mozga-
lommal Magyarországon kerültem kapcso-
latba. Egy magyarországi utam során
Pógyor István, akkori KIE főtitkár, akit na-
gyon érdekelt az erdélyi helyzet, engem is
arra biztatott, hogy kapcsolódjak be a tevé-
kenységbe.

Sokat lehetne arról beszélni, hogy nekem
személyesen mit jelentett az IKE. Középis-
kolás koromban, tehát nagyon ifjú korban
kerültem kapcsolatba az IKÉ-vel, amikor
Imre Lajos volt az elnök, László Dezső a fő-
titkár. Ők olyan személyiségek voltak, akik
erdélyi viszonylatban is nagyon sokat tet-
tek, és én egyénileg is a hatásuk alá kerül-
tem. Ez azt jelentette, hogy még nagyon fia-
tal koromban kialakult bennem egy evangé-
liumi lelkület. De nemcsak én voltam eb-
ben a helyzetben, hiszen akkor olyan ele-
ven élet volt itt Erdélyben – az IKE frontján
is és sok más viszonylatban is –, hogy én
csak egy voltam a sok közül, akire az IKE
hatással volt és aki átvette az IKE szellemet
és azt szem előtt tartotta. Nagyon szemé-
lyes dolgokat is említhetek, hiszen például
egy negyedik gimnazista életében nagyon
érdekes szembenézni a halál kérdésével.

Soha nem felejttem, hogy engem mennyire
kínzott akkor ez a gondolat és milyen nagy
élmény volt erről úgy elbeszélgetni, hogy
az embernek az egész lelkivilága
rendbejőjön. Alapjában véve az IKÉ-nek az

egyetlen feladata az, hogy segítsen kialakí-
tani a fiatalok körében egy igazi evangéliu-
mi, magyar lelkületet.

Az IKE közösségileg is sokat jelentett. Az
az elevenség, életerő, buzgóság, helytállás,
egységtudat, ami az akkori fiatalokat jelle-
mezte, egy sajátos lelkiség kialakulásához
vezetett a két világháború között. A feleke-
zeti ifjúsági csoportok hatására, amelyek
megvoltak reformátusoknál, unitáriusok-
nál, katolikusoknál egyaránt, egy olyan
szellemiség alakult ki, egy olyan sajátos er-
délyi élet, hogy a magyarság, minden nyo-
morúság ellenére, nem fogyott, hanem sza-
porodott, nem fonnyadt, hanem igazán élt
és virágzott.

**Milyen sajátosságok jellemezték az akko-
ri IKÉ-t?**

Egységbeni gondolkodás jellemezte, de
nemcsak magyarországi, hanem világvi-
szonylatban is. Az, aki az IKÉ-nek a tagja
volt, és akiben egy kis öntudatosság és ke-
resztyéni lelkiség volt, az ugyanakkor be-
kapcsolódott a világkeresztyénségnek az
életébe is, bár akkor ezt nem láttam, nem is
láthattam ennyire tudatosan. Esztendőről
esztendőre egy sajátos esemény volt az er-
délyi IKE-mozgalom tagjaként bekapcsolód-
ni az IKÉ-nek az egyetemes közösségébe,
ami azt jelentette, hogy minden esztendő
egy bizonyos idejében IKE imahetet tartot-
tak, világviszonylatból vett programmal.
Ebbe helyileg előadásokkal, imádkozások-
kal, éneklésekkel kapcsolódtunk be.

Milyen volt az IKE szervezete?

Az IKE Erdélyben a harmincas években ala-
kult, úgy emlékszem, hogy 1933-ban. Meg-
volt a maga szervezete: saját választmánya
volt, elnöke, titkára, és később eljutott oda

VISSZATEKINTÉS

is, hogy egy utazó titkár is szolgáljon benne. Az IKE erdélyi viszonylatban körülbelül háromszáz csoportot számlált. Tehát az IKE, mint szervezet nemcsak egy egyházi jelentkezés, hanem egy önálló szervezet is. De a hangsúly az „is”-en van. Ezt azért kell kihangsúlyozni, mert a '89-es események után megszakadt az a régi erdélyi gondolkodás, miszerint az IKE egyrészt önálló szervezet, másrészt egy testnek a része, teljes egységben az egyházzal. Ez az egységsemlelet kezdettől fogva, már a harmincas évektől jelentkezett és virágzott egészen '48-ig, az IKE átmeneti haláláig, mert '48-ban bizonyos értelemben ez történt. Az IKE nagy jelentősége abban volt, hogy mentesítette az egyházat a formai dolgoktól, besegített bibliaórák, konferenciák szervezésében. A másik dolog, amit felemlítenék, az, hogy az IKÉ-nek három jelentkezése volt: az egyik az általános, az egész ifjúság számára, a másik a főiskolások számára, a harmadik pedig, az IKE Senior osztály, azok számára, akik már kiléptek az IKÉ-ből, de azal továbbra is tartották a kapcsolatot. Számomra, mint teológiai hallgató, a legfontosabb a főiskolás IKE volt. Akkor sem volt minden teológus tagja a FIKÉ-nek, azonban aki igen, abban kialakult egy igazi közösség-tudat: azért élek, hogy a közösséget – akár gyülekezetet, akár magyarságot – tudjam szolgálni. Ahogy én látom, a FIKÉ volt a leg-elevenebb, legtartalmasabb az összes közül. Az igazi FIKÉ a negyvenes évek elején alakult ki. Bár addig is létezett a főiskolások IKÉ-je, nem volt igazán életerős. Megvolt a szellem, megvoltak a heti bibliakörök, voltak közösségi alkalmak, ahol a főiskolások gondolatot cserélhettek és folytathatták a hitnek a bizonyágtételét, de nem létezett a szervezett forma. A fordulat a

negyvenes években, az úgynevezett „magyar világban” állt be, amikor kialakult a szervezett főiskolás szövetség, saját presbitériummal, lelkipásztorral – amely történetesen én voltam –, különféle munkaágakkal. Volt egy főiskolás gyülekezet, annak megvolt a régi Diákház épületében a terme, megvolt az orgonája, az adakozásokból vett úrvacsorai kelyhe. Minden vasárnap átlagban kétszáz fiatal vett részt az istentiszteleten. Ugyanakkor minden héten a város hat helyén tartottak bibliakört és kialakult egy egészséges, hitvalló erdélyi fiatalság.

Milyen rendezvényei voltak akkoriban az IKÉ-nek?

Az 1940 előtti időben egy főiskolás számára nagy élmény volt a konferenciáknak a garmadája, amelyen együtt voltak a fiatalok, valódi lelki–szellemi életet éltek és az egyház, a magyarság kérdéseit, egyéni és közösségi kérdéseket tárgyaltak meg. Ezek valójában már nagytáborozások voltak, hiszen oda valóságos tömegek mentek el és egy héten keresztül együtt imádkoztak, énekeltek, kirándultak. Voltak ünnepélyek, például Karácsonykor, és voltak kulturális összejövetelek is. Ezeket vasárnap délutánonként tartottuk és a délután egy részét népdaltanulásnak és éneklésnek szenteltük, majd egy kitűzött témáról tartott előadást egy-egy meghívott előadó.

Voltak abban az időben más ifjúsági szerveződések is?

Akkoriban az ifjúsági szerveződések felekezeti keretek között voltak, de nem ellentétes felekezeti keretek között, hanem egymás mellett. Voltak közös összejövetelek is unitáriusokkal, katolikusokkal, de azért az életnek az árja mégiscsak a felekezeti kere-

tek között mozgott. Ha már arról van szó, hogy volt-e az IKÉ-nek párhuzamos szervezete, én egyről tudok, az úgynevezett Főiskolások Székely Társaságáról, de ez semmi feszültséget nem jelentett, magam is tagja voltam.

Mennyire tudta az IKE pozitívan befolyásolni a fiatalok életét?

Az IKE számos fiatal életére volt hatással. Volt olyan, aki az alkoholizmus nyomorúságába került és a közösség hatására szabadult meg tőle. Vagy említhetném a szexualitás kérdését is, amely ma teljesen megváltozott. Én elég liberális gondolkodásúnak valom magam, és akkor is voltak szerelmek, születtek házasságok is az IKE összejövetelein való ismeretségekből, de az IKE szellemiség hatására nem voltak annyira fellazulva az erkölcsök, mint manapság.

Hogyan élte meg a szervezet a rendszerváltásokat?

Trianon után volt egy rendszerváltás '40-ben és egy második '48-ban. Bár akkori-ban a nacionalizmus úrrá lett egész Európán, a '40-es rendszerváltás nem befolyásolta az IKE szellemének egészséges alakulását. A második korszakról nehezebb beszélni. '48-ban következett be az, hogy az állam teljesen felszámolt mindent. Ez az IKE átmeneti halálát jelentette, mert az Ifjúsági Keresztyén Egyesület megszűnt és hosszú évtizedeken át nem volt főiskolás közösségi élet. Voltak megszállott kommunisták, megszállott materialisták, egyházi vonalon is, akik azt mondták, hogy nem számít sem egyház, sem semmi, csak a kommunizmus. Le 1956-os események előtti hónapokban egy Bereczky Albert nevű püspök jött Budapestről és előadásában azt mondta: „Ti, er-

délyi magyarok ne nyugóldjatek amiatt, hogy volt Trianon, ne bajlódjatek azzal, hogy Romániában vagytok, hanem örvendeztetek, hogy a kommunista világnak a részét képezitek és legyetek boldogok így, ahogy vagytok.” Az IKE szellem ebben az időben abban jelentkezett, hogy azok közül az emberek közül, akik magukkal hozták az IKE szellemét, az előadás végeztével Nagy András teológiai tanár felállt az asztaltól és ezt mondotta: „Köszönjük, hogy itt van a püspök úr az anyaországból, de mi más anyára vágyunk. Nekünk ez a szellem, amit hozott, nem kell.” Tehát az IKE mint szervezet kialakult, de maga a szellem folytatódott azokban, akik úgy-ahogy, de vállalni tudták ennek a gondolatnak a képviselőt akár az egyetemen, akár a teológián, akár a középiskolákban.

Milyen tanácsokkal látná el a mostani IKÉs vezetőket és IKÉseket?

Talán azt tanácsolnám, hogy a hitben járó fiatalság vegye kezébe a maga életét. A főiskolásoknak azt tanácsolnám, hogy egy önálló gyülekezetük legyen, szervezett keretek között, hogy bárhonnán jönné is a főiskolás, tudja, hogy itt Kolozsvárott van egy gyülekezet, amelynek ő is tagja. Ki kell alakítani egy olyan szellemet, amilyen a régi IKÉs szellem volt. De az IKE csoport ne úgy működjön, mint az egyház versenytársa, hanem a magyarságnak és az egyháznak a testén belül. El kell kerülni a széthúzást, hogy az Evangélium nevében egy egységes, egészséges magyar református közösség alakuljon ki.

Lejegyezte: Dobri Réka

Játék

Halihó! Itt van a jó idő, amikor lehet kirándulni, egy kicsit (vagy sokat) a szabadban lenni! A kintlélet sok mindennel lehet színessé, mozgalmassá tenni, ehhez adok most ötletet két fogójátékkal – és bár tudom, hogy a KIE játékgyűjteményében is van belőle sok, az alábbiakkal is lehet még bővíteni azok számát.

Vidám szaladgálást kívánok szeretettel: Zsó

SAPKÁS FOGÓ

Kategória: fogójáték

Játékosok: 10–30 fő

Hely: szabad terület

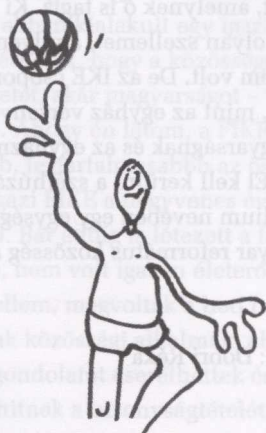
Csapat: egy fogó, egy sapkás, a többiek külön

Kellékek: sapka (vagy helyette kendő, sál)

Idő: kb. 10 perc

Kiválasztjuk a fogót és az első sapkás játékost. Ő felteszi a fejére a sapkát, és eltávolodik a fogótól. Jelzésre indulhat a fogócska. A fogónak csak a sapkás játékost szabad kergetnie. Ha az már nagy veszélyben van (vagy nagyon elfáradt), akkor leveszi a sapkát, és átadja egy társának. Ettől kezdve ő lesz az üldözött. A sapkát dobni nem szabad, csak kézből kézbe lehet adni. Ha a fogó megfog valakit, akkor szerepet cserélnek.

Ajánlott olyan sapkát használni, amelyik nem akadályozza a menekülőt a futásban, nem esik le könnyen a fejről. A sapkát kendő, sál, nyakkendő, stb. is helyettesítheti.

BARÁTOM MEGTÉRT NAPKELETRŐL

Kategória: fogójáték

Játékosok: 10–30 fő

Hely: kb. kosárlabda pálya nagyságú szabad tér

Csapat: két csapat

Kellékek: –

Idő: kb. 15–20 perc

A játék területét két térfélre választjuk, majd a játékosokat két csapatra osztjuk; az egyik csapat az egyik térfélen, a másik a másikon helyezkedik el. Kisorsoljuk a kezdő csapatot. Ennek tagjai kigondolnak egy tárgyat, mégpedig olyat, amit pantomimmal érzékeltetni lehet. Átmennek a másik csapat térfelére (a felezővonaltól legalább három méternyire kell elhelyezkedniük).

Az egyik játékos így szól:

– Barátom megtért Napkeletről!

A másik csapat egy tagja erre azt kérdezi:

– És mit hozott neked?

A kezdő csapat némajátékkal elmutogatja az ajánlékot. Ha a másik csapat valamelyik tagja a mutogatás alapján kitalálja, hogy mi az, akkor a „vendégek” gyorsan hazafelé kezdenek futni, a kitaláló csapat tagjai pedig üldözik őket. Az üldözés a félvonalig tart. Akit addig elfogtak, az ettől kezdve a másik csapat tagja lesz.

A két csapat felváltva vendégeskedik. A csapatok célja az, hogy foglyul ejtsék a másik csapat összes játékosát; amelyeknek ez sikerül, az nyer.

Ez a fogójáték tulajdonképpen az „Amerikából jötünk...” és a normál fogócska keveréke, illetve egymás kiegészítése, így egyben mindkét játék érdekesebbé válik.

A fiatalok kultúrája

A fiatalok kultúrája

A fiatalok kultúrája

A cím alapján kettős az örömöm – fiatalok és kultúra. Külön-külön is hatalmas, végeláthatatlan, csodálatos világ. Fejlődés, életerő, szépség, remény – ezek a csatlakozó fogalmak jelennek meg lelki szemeim előtt. Így aztán duplának kellene lennie örömömnek, ha e két nagyszerű jelenséget összeadom. Mégis, miért kezdek kissé keserű ízt érezni számban, miért facsarodik egyet szívem, amikor hosszabban időzöm ebben a gazdag témakörben?

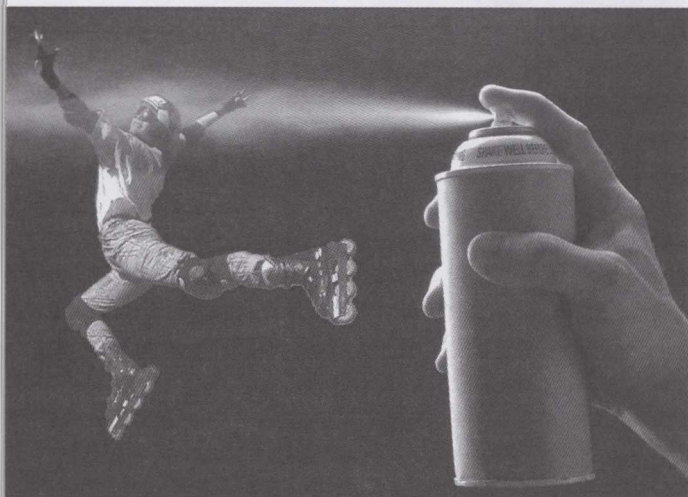
Hiányosak ismereteim, csak egy szeletét látom az életnek, téves információkon nyugszik véleményem, türelmetlen, konzervatív, vaskalapos vagyok; egyszóval, öregszen? Annyira azért nem, hogy ne emlékeznék az én fiatalágomra, az induló beatmozgalomra, a kint hordott kockás ingre, a hosszú hajra, a föld alól is fölhajtott farmernadrágra, amikkel másságunkat (bizonyos tekintetben politikai ellenállásunkat) jeleztük és készítettük ki szüleinket, tanárainkat, a felnőtteket, hogy globálisan mondjam. Annyira viszont igen,

hogy kissé kívülről szemléljem a fiatal-ság és a kultúra együttállását.

Milyennek látom hát? Tömegkultúrának. Ennél fogva manipuláltak. Ebből következően szánalmasnak. A viselkedésben, a szabadidő eltöltésében, a szóhasználatban, a célokban, az eszközökben tudom lemérni. Megriasztanak a plazmaállagú plazák, a mérhetetlen lehetőségekben való tobzódás ellenére is elégedetlenségben szenvedők szolárium barnította arca, az úgynevezett eszményképek, az elharapózó tetkók és piercingek, a hamis értékeket gusztusosan becsomagoló, fiatalokat megszólító plakátok. Hol az igényesség, az egyediség, hol az erőfeszítés? Hála Istennek, van üdítő színfolt a nagy szürke palettán azon fiatalok személyében, akik mernek, akarnak és tudnak mások lenni. Akik nem a diszkóban lötyögve, technóra rángatózva, marihuána füstbe burkolózva, szépség-szalonokban, body building termekben találják meg magukat és pengetik mérhetetlenül sok szabadidejüket.

A fiatalok kultúrája – nekünk felnőtteknek, ifjúsági vezetőknek – akkor örömteli (és csak akkor kulturált kultúra), ha az egészséges jövő jó illatát árasztja. A kérdés már csak az, engedjük-e őket az értéktelentől a semmibe vezetőig manipulálni (bedobjuk a gyeplőt a lovak közé, mert minket erre szocializálnak), vagy mi akarunk kihasítani a meggyőződésünk szerinti jóra egy szelet teret minél több fiatal számára (tartjuk azt a bizonyos gyeplőt – mert minket Ő övezett fel, mert a gyeplőt Ő sem dobta közénk).

Bakay Péter

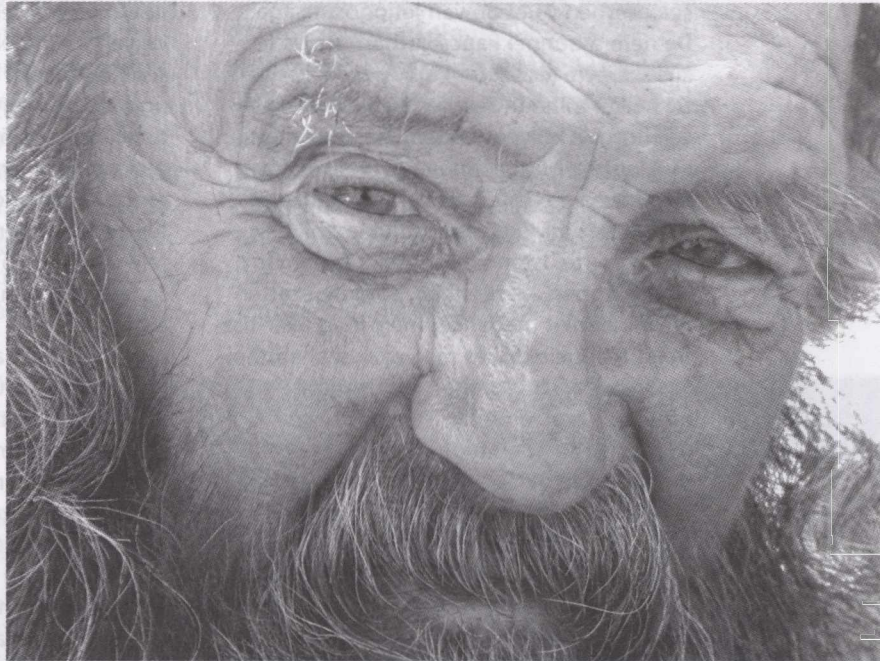
A címben említett meghatározás Jézussal kapcsolatban eredetileg vádként hangzott el a korabeli farizeusok és írástudók részéről. Az okot erre az adta, hogy az Úr Jézus egyáltalán nem olyan közegeben forgó-dott, ami Tőle, egy tekintélyes tanítómestertől elvárható lett volna. Társaságát egyebek közt vámszedők, csalók, prostituáltak is alkották. Csupa joggal megvetett, lenézett, kirekesztett, közutálatnak „örvendő” ember. Ám nyugodtan mondhatjuk, hogy az, aki először fogalmazta meg így ezt a mondatot, alaposan fején találta a szöveget, vagyis ráhibázott a lényegre.

Az evangéliumokból világosan láthatjuk, hogy az Úr Jézus valóban a bűnösök barátjaként jött. És éppen azért, hogy segítsen a bűnösöknek megtalálni Őt. Ez a két dolog szorosan, elválaszthatatlanul összetartozik. Most azonban maradjunk az előző mondatnál: Jézus a bűnösök barátja. Mi mindent jelent ez?

– Jelenti azt, hogy Ő megért bennünket. Nála jobban ezt senki sem teheti. Tudja, milyen embernek lenni az emberlét korlátaival együtt: élet, halál, betegség, fájdalom, félelem – szenvedünk a hidegtől, melegtől, éhségtől, szomjúságtól...

– Jelenti azt is, hogy ismer bennünket, mint a tenyerét, kívülről-belülről egyformán. Nagyon is tisztában van azzal, mi mindent követtünk el életünk során és mennyi mulasztás terhel bennünket. Ismeri szennyes gondolatainkat, fantáziánkat, vágyainkat, tehát azt is, amit rajtunk kívül senki sem tud

és nem is sejt talán. Azt is tudja, mennyire sebezhetőek vagyunk, mennyi minden jelent számunkra kísértést. Hiszen Ő is emberként élt közöttünk, azt leszámítva, hogy el-len tudott állni a legerősebb csábításnak is.

– Ezen kívül jelenti azt, hogy Ő mindig kereste az emberek közelségét mindenféle megkötés, kirekesztés nélkül. Nem volt rá jellemző sem a pozitív, sem a negatív diszkrimináció. Nem volt feltétel a bűnbánat, a bűnvallás, a vele szembeni szimpátia, az elkövetett bűnök mértéke és mibenléte, vagy éppen az, hogy valaki esetleg tökéletesnek, hibátlannak tartotta magát. Mindenkit úgy fogadott el, amilyen volt. Soha senkit sem küldött el magától.

– S ami a legfontosabb: Ő szerette is ezeket az embereket, nem egyszerűen csak megtűrte vagy elviselte maga mellett. Ez a szeretet volt az, ami átsütött egész valóján, minden megnyilvánulásán, és ez a feltétel

JÉZUS A BŰNÖSÖK BARÁTJA

nélküli szeretet volt annyira vonzó környezete számára is.

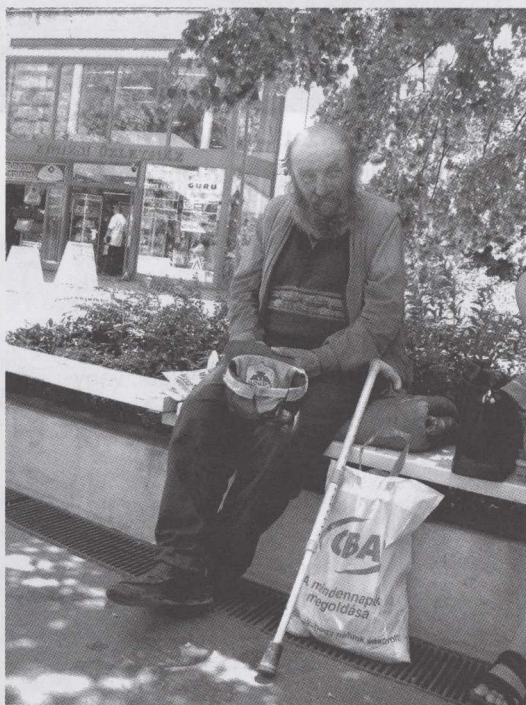
Manapság sokat beszélünk a tolerancia fontosságáról és arról, hogy el kell tudnunk fogadni a másik ember másságát. Mindennek sok esetben valóban van létjogosultsága. De nem a bűnnel kapcsolatban. Az Úr Jézus szerette (és szereti) a bűnösöket, kivétel nélkül mindet, teljesen függetlenül attól, hogy ki milyen szörnyűséget követett el. Magát a bűnt azonban gyűlöli. Ez így elég kevésbé érthető a számunkra, hiszen mi a tettet mindig azonosítjuk azzal, aki véghez vitte. Istennél azonban ez nem így van. Ő éppen azért enged, sőt kifejezetten hív mindenkit magához, mert meg akar tisztítani a bűneinktől és meg akar szabadítani azok következményeitől. Ő ugyanis tisztában van azzal, amiről mi előszeretettel megfeledkezünk, hogy tudniillik életünk számos dolgában az ok és az okozat szorosan összekapcsolódik. Így amikor az egyik bekö-

vetkezik, a másik szükség szerint követi azt. Isten Igéje világosan beszél arról, hogy a bűn, az Isten nélküli élet zsoldja, fizetsége a halál. Menthetetlenül Isten ítélete felé közeledünk, ha valami vagy valaki meg nem állít minket. Ezért nem tehetette, és nem teheti meg ma sem az Úr Jézus, hogy elnéző legyen a bűnnel szemben.

Amikor viszont az Ő kezébe kerülünk – úgy, ahogy vagyunk –, előbb-utóbb mindenképpen rájövünk, hogy sok minden nincs rendben nálunk. Sőt: semmi sincs rendben. Ez a fölismerés azonban – bár kifejezetten kellemetlen –, mégis a gyógyulás felé vezető első lépés. Mert „nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek”. A legjobb orvos, mondhatni az egyetlen, aki segíteni tud rajtunk, maga az Úr Jézus. A Bibliában sok ilyen „gyógyítási” történetet olvashatunk, amelyek még izgalmasabbak és megdöbbentőbbek, mint mikor valaki például a szeme világát nyerte vissza vagy a leprától tisztult meg. Ott van például a samáriai asszony története, vagy Zákheusé, akik teljesen más emberként folytatták az életüket, miután az Úr Jézussal, az Ő szeretetével találkoztak.

Isten, a mi mennyei Atyánk éppen azért küldte el Fiát, hogy végtelen türelemmel, szeretettel, gyengédséggel haza hívogasson bennünket. Oda, ahol igazi otthonra találunk. Oda, ahol a helyünk van: Isten családjába. Ne felejtjük el: a hazaérkező tékozló fiút nem szemrehányással, szidalmakkal, hanem csókkal fogadta az édesapja. D. Humburg ezzel kapcsolatban ezt írta: „Azt hiszem, az ilyen csók sok nyomorúságot és siralmat betakar. Üdvözítődnél olyan szíves látásra találsz, amilyent még soha életedben nem tapasztaltál. Tékozló gyermek, jöjj haza! Sok szenvedő talált már menedéket Jézus Krisztusnál. De még mindig van hely számodra is!”

Luptákné Hanvy Mária

Az AGY rágógumija

avagy: Van-e élet a Mátrixon kívül?

A televízióra nézve az egyik legszellemebb éllel megfogalmazott kritikai megállapítás a címben szereplő szókapcsolat. Hiszen a rágógumi az, amit unásig lehet őrölni a szánkban, mégsem fogy el sohasem. Gyermekkorom jut eszembe, amikor a zizegő fóliába csomagolt négy szem rágógolyót gondosan beosztva ettem meg, s mivel sajnáltam kidobni, az előzőhöz ragasztva ettem mindig a frisset. A végén már az összes rágóizmot mozgósítva „élveztem” a diónyi nagyságú szürke, ízevesztett édességet. Így vagyunk a TV-vel is. Csak nézzük, nézzük, a szemünk kigúvad, s a már unásig ismert filmek, reklámok, vetélkedők, sorozatok özöne ugyanarra a bamba rágásra emlékeztet, mint a gyermek rágója, ugyanazt a hatást váltja ki: először színes és édes, árad szánkban a friss mentol íze, majd unalmassá, mechanikussá tesz bennünket.

Mit kezdjünk hát vele?

Dobjuk ki, mint ahogyan többen említik e megoldást?

Vannak, akik az újfajta vallásosság egyik modern bálványát látják benne, melynek áldoz esténiént a család, biztosítva a legfőbb helyet a lakás nappali szoba szentélyében.

– Egy németországi újságban a gyermekszobába beállított TV kontrollálatlan nézésének veszélyeire hívták fel a

figyelmet, gondolva a nagy hatást kiváltó szex- és horrorfilmekre.

– Vannak, akik állítják, csak híradót és természetfilmeket néznek a tévében.

– Mások a misszió valós (nem virtuális) eszközét látják a médiumok használatában, hisz ezt nézik legtöbben. (Egy mai statisztika szerint Magyarország az előkelő 5. helyet szerezte meg az egy főre eső nézettségben, világviszonylatban. A világszerte 203 perc napenként, a magyarok 250 perc környékén járnak.)

Ha tanácsot kérnek tőlünk, vajon mit tudunk mondani? Adunk-e használható útmutatást bárkinek?

Az alábbiakban néhány felkiáltójelet szeretnék tenni azokhoz a jelenségekhez, melyek a fiatalok szórakozásának e tömeges megélését kísérik.

I. A TV-nek, a mozinak, a számítógépes játékoknak, a DVD-nek a lényege a képek, a hangok, az érzések, indulatok együttes hatása, melyek közül a legfontosabb a képi hatás. A szemünk a leglátványosabb érzékszervünk, hiszen a világban is ezzel fogunk fel mindent elsőként. S éppen ez a képi hatás az, ami

Az agy rágógumija...

megdöbbeneti az embert, s a film világa, a reklámok, a trükkök erre meghökkenésre játszanak rá. Ez a hatás az, amikor a film megjelenése kezdetén fölugráltak a nézők a helyükről, mikor a vásznon begördült az állomásra a vonat. Ez az, ami elbűvöl bennünket egy-egy jól megszerkesztett fantasztikus filmben. S ez az a bennünk maradó hatás, amikor a nyárfákon gubbasztó sok száz varjú félelmetes károgása Hithcock „madarait” juttatja eszünkbe. (Gyermekkorom egyik ilyen jelenetét máig őrzöm. Egy alvó ember arcára ráragasztottak egy álarcot, amit utána nem tudott levenni. Egy mai horrorfilmhez képest ez ártatlan jelenetnek látszik, de évekig borzongtam, visszaidézzve e képet.) S nem véletlen, hogy a reklámok, a filmek az ember legbelőbb és legszemélyesebb dolgait ébresztik fel álmukból, s lesznek veszélyes eszközzé. Ezek a félelmek, az indulatok, a vágyak. S ez a kívánság is. Gondoljunk csak arra, mennyi dolgot „vetetnek meg” velünk a reklámok, melyeket egyébként nem akarunk megvenni, sőt azt sem igen tudtuk, hogy léteznek. S nem véletlen az sem, hogy az összes olyan dolgot, ami „holt anyagból” van, élővé kell tenni a képernyőn. Ezért ugrik a háttérben a jaguár, ezért csúszik-mászik húskás combját mutatva a göndör hajú csecsemő, s ezért mutatja hosszú combját a miniszoknyás csinibaba. Úgy gondolom, fontos tudni, hogy mindezek háttérben az üzlet, a pénz, a kívánság áll. Erről érdemes elbeszélgetni a fiatalokkal, hogy mennyire engedjük magunkat „vezettetni” e dolgok által, s példákat sajnos számta-

lant sorolhatunk. Ha mindez tudatossá lesz bennünk, akkor nem leszünk játékszerei, eszközei a kívánságnak. Nem véletlenül zárul ezzel a Tízparancsolat, s nem véletlenül kérjük a Miatyánkban naponta, hogy Isten óvjon meg minket a kísértéstől, s ne engedjen a kísértés helyére.

II. Hosszú ideig lehetett látni a TV-ben azt a reklámot, amikor egy tárgyalóteremben egy új film PR-ját (Public Relations – a film reklámját szolgáló anyag) beszél meg. Sorra számolnak be a szereplők a rájuk bízott munkáról. Pólok, emblémák rendben vannak? Igen. Csokik, rágók, nyalókás papírok? O.K. Bögrék, sálak, tolltartók – rendben. Plakátok, szórólapok, újságok: O.K. Minden megvan, rendben. Akkor most már csak a forgatókönyvet kell megírni. Talán jellemző ez a szellemes összeállítás is, azt fejezi ki, hogy milyen sokat jelent a háttérben levő üzlet. S talán az sem véletlen, hogy a legtöbb olyan film, melynek nagy PR-ja van, és a film bemutatásával együtt már megérkezik a boltokba a sok termék, éppen a valóságból akarja kiszakítani az embert. Bizonyos mértékben azért is megyünk moziba, hogy kikapcsolódjunk a hétköznapiokból. De nem véletlen az, hogy mindezek másként is hatnak ránk. Gondoljunk arra a négy nagy filmre, melyek leginkább megmozgatták fiataljainkat. Az első volt a *Dino-láz*, mely a *Jurassic Park* c. film bemutatása után tört ki. Ezt követte a Csillagok háborúja első részének, a *Baljós árnyaknak* vetítése, majd a *Pokemon-őrület*, melynek jelszava a

...avagy van-e élet a Mátrixon kívül?

Szerezz meg *mindent!* volt. S utoljára a *Harry Potter* most is tartó, mindent el-
söprő varázslós meséje. Figyeljük meg:
mind a négy óriási kassza- és üzleti si-
keren keresztül a fantázia világába repí-
ti a fiatalokat, ahol minden lehetséges.
Többen mondják, hogy ezek hatása ma
meg beláthatatlan, s nem tudjuk, hogy
mennyit erősít vagy gyengít a mai gyer-
mekek és fiatalok valóság-tudatán
mindez. Mennyire lesznek képesek a
valós problémáikra, valós megoldáso-
kat találni.

III. Most írjunk valami pozitívát is. A
TV-t természetesen lehet jóra is hasz-
nálni. Úgy, mint amikor elkezdünk ér-
teni pl. a számítógéphez. Aki tanulta,
átélte, hogy eleinte össze-vissza nyomo-
gatta, majd ütögette a billentyűket a
számítógépen, s nem akart kijönni
mindaz, amit akart. A TV-t lehet hasz-
nálni, erős korlátokkal, és feltételekkel.
A mai világhoz hozzátartozik, éppúgy,
mint a telefon, vagy az autó. Ha valaki
nem él jól vele, olyan, mint aki dachból
nem száll fel a buszra, s végigyalogol-
ja az utat. Odaér, ahova akar, csak sok-
kal lassabban, mint mások. Ezt a cik-
ket Edinburghban írom, ahol egyik
este részt vettem egy városi
„evangélizáción”. Az egyik kiürült
templomban tartották „Egy úton a
mennybe?” címmel. Ez egy beszélge-
tés, előadás volt, mely során kérdése-
ket is fel lehetett tenni. Hatalmas kive-
títőn képeket vetítettek a témának meg-
felelően, kiírták az aktuális előadókat,
ha volt fontos információ, ige, idézet –
rögtön láthatóvá vált. A közönség által
feltett kérdések úgyszintén. Profi volt,
s jó hatása volt annak, hogy látni és

hallani lehetett egyszerre. Ha a fiatalok
annyira rajonganak a TV-ért, használ-
juk az általuk bálványozott eszközt. Áll-
jon végül tíz egyszerű tanács a végén,
melyet ki lehet egészíteni 11-gyel,
12-vel, 13-mal.

1. Szervezzünk filmklubot, s vonjunk be a fiatalokat is!
2. Kövessük figyelemmel az egyházi szerkesztésű műsorokat, ajánljuk őket a fiataloknak, s használjuk, ami ott jó.
3. Tudod-e, hogy a Zákeus Média Centrumnak sok jó, a fiatalokat érdeklő témájú rövidfilmje, sorozata, bizonyoságtétele van, melyek jól felhasználhatóak ifjúsági órán?
4. Beszélgessünk fiatalokkal a TV, a reklámok, a filmek világáról.
5. Mondjunk el jelenségeket a filmvilágából, melyek negatívak (sztárkultusz), és pozitívakat is (jó szerepek).
6. Ajánljunk filmeket a fiataloknak, melyek a filmtörténet nagy alkotásai közül valók.
7. Mai témáról szóló filmet, vagy aktuális helyzetet bemutató alkotást nézzünk meg együtt, utána vitassuk meg.
8. Hívjuk fel a figyelmet a magyar filmekre, mert ezek állnak legközelebb hozzánk.
9. Beszélgessünk arról a fiatalokkal, hogy hol van a TV helye, mi a szerepe a családban.
10. Az izraelita vallású családok szombaton nem néznek TV-t. Vannak, akik letakarják egy kendővel a készüléket, hogy ezzel is kifejezzék: az ünnepre ki van kapcsolva minden, ami megzavarhatja annak bensőségességét. Egy héten egyszer vegyünk elő mi is egy kendőt...

Bölcsföldi András

„Könyvértékelő”

Két könyvről és a belőlük készült filmről lesz szó. J.R.R.Tolkien: A GYŰRŰK URA c. könyv kontra Rowling: HARRY POTTER (csak az első kötetet olvastam). Azért olvastam el ezt a két könyvet, mert gimnáziumunk diákjainál sokféle kérdés kapcsán előkerült, s arra gondoltam, hogy nem szabad mások elfogultságával véleményt fogalmazni, át kell rágnom magam akkor is a könyveken, ha nem tetszik, s meg kell, hogy érlelődjön bennem, hogy mi a baj vele, ha van vele baj.

A Gyűrűk Ura c. könyvet férjemmel együtt olvastuk fel egymásnak esténként, fejezetről fejezetre. Közben, utána mindig nagyokat beszélgettünk, s ez így eltartott kb. 1 évig. Először nagyon vontatottnak tűnt a történet, néhányszor csak fejezetek múlva derült fény az előzőekben olvasottak értelmére, s voltak dolgok, amiket csak a jegyzetek elolvasása után tudtunk helyére tenni. A könyv mint ha visszavetítene bennünket a kb. 8000 évvel ezelőtti világba. Különös emberek, sajtáságos lények töltik be a lapokat, nyilvánvalóan jók és rosszak, félelmetesek és sejtelmesek. A szerző egész világot teremtett, három új nyelvet alkotott, s nagy múltat adott a mai gyökértelen emberiségnek. Meglekesítette a természetet, s a mesék és a történelmi események közé beillesztette ezt a

ellen küzdeni, mert van ereje a jónak. A jó végbe-mentelésében pedig szerepe van minden rossznak is!

A könyvből készült film – természetesen – meg sem közelíti ezt az élményt, a lineáris, túlságosan is leegyszerűsített, néha újabb érthetetlen részletekkel vegyített, kissé modernizált változat sosem lett volna olyan világsiker, mint a könyv. De azért bőven érdemes megnézni.

„Harry Potter a magyartanárok megmentője” – ilyen címmel is illeték néhányan, mert a tizenévesek újra könyvet vettek a kezükbe, s néhány nap alatt kiolvastak több száz oldalt, amire nem volt példa az elmúlt évtizedben. A világsiker igen hamar beköszöntött, s ma már ott van mindenki könyvespolcán a négy kötet (néhányakat kivéve). Itt is nagyok az ellentmondások,

sokan betiltanák, sokan ártalmatlannak tartják.

Meglátásom szerint a valódi probléma ott van, hogy ebben a könyvben egyáltalán *nem olyan tiszta, hogy ki is a jó, és ki is, mi is a rossz*. Keverednek a fogalmak, s főként azért, mert az ún. jók, azaz a főszereplő és barátai időnként a rosszak eszközeit használják céljaikhoz (ugyanaz a Gyűrűk Urában a jók elgyengüléséhez, bukásához vezetne). Varázslatra ellenvarázslat következik, erőre erővel reagálnak. A másik gondom az, hogy ez a fiatalember *elmene-*

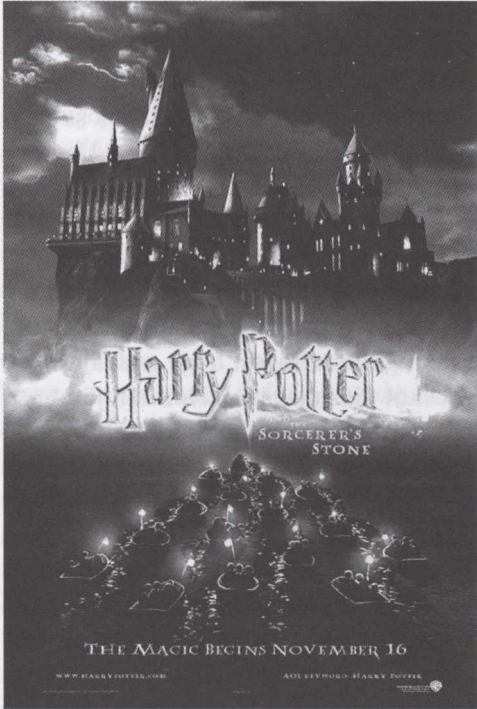
kül ebből a világból a másikba, mert a saját élete unalmas. Nyilvánvaló a kontraszt a való világ és a fantázia birodalma között, természetesen az igazi világ rovására. A harmadik probléma pedig az, hogy *olyan fogalmakat tesz általánosan ismertté, elfogadottá, közszájon forgóvá, amelyek a szabadkőművesség, a boszor-*

furcsa, ám rendkívül könnyen személyessé váló történetet.

Akár meg is történhetett – ez az érzése annak, aki olvassa. Mindenesetre bennünk, olvasókban mindenképpen történik valami: *megerősödünk abban, hogy érdemes a kívül-belül leselkedő gonosz*

kányság, spiritizmus, a sötét erőkkel manipulálás keretébe tartoznak. Ez természetesen semmit sem hat a hitben nevelt gyermekekre, mert védetek lelkileg – szüleik imádsága által. Igen veszélyes lehet azonban azokra nézve, akik a főszereplő

szemüveges kislányhoz hasonló életérzéssel vágyakoznak el ebből a világból. Nem ajánlom tehát senkinek sem elolvasásra az egyébként irodalmilag is meglehetősen igénytelen olvasmányt. Összehasonlítva a két világsikert, látványosak a különbségek. Gondolkodva olvassunk, értelmezve nézzünk mindent magunk körül. Akkor nem épülnek be a hamis információk és immunisak leszünk a további szellemi fertőzésekre.

Fodorné Ablonczy Margit

Vidám, mégis tanulságos kis könyvet jelentetett meg a HARMAT KIADÓ. A könyv egy napló, melyben egy hívő édesapa gyűjti össze tapasztalatait, próbálkozásait, hogyan is lehetne járni Jézus Krisztus követésében. Őszinte, jó légkörű a család, szokásos játzsmákkal, amelyeket egy-ünk családja sem nélkülöz, csak esetleg nem ilyen vidáman rendezzük el.

Nem tipikusan a FEJ szerepét játssza az apa, sokkal inkább a ma szimpatikus „kegyes kétbalkezes” férfi jelenik meg, a bohóc, aki rendkívül kedves, megható és végeredményében azért nem is sikertelen. Miközben jót mulattam a leírt jeleneteken, megvallom azért – az őszinteség kedvéért –, hogy semmi kedvem sincs ilyen férfiakat látni a gyülekezetekben. De elismerem azt is, hogy nélkülük unalmasak lennének a közösségek, s a fennkölt, hazug látszatokat játszó, méltóságteljesnek mutakozó férfítípus legalább ennyire nem méltó Urához.

A legnagyobb erénye a könyvnek, ahogyan önmagával küzd meg a főszereplő. Legyőzve saját gyengeségeit, elfogadva a maga hozott „anyagát”, azzal a talentummal szolgál Urának, ami neki adatott. Érdeemes tehát elolvasni azoknak is, akikben nem a szangvinikus temperamentum teng túl, mert őszintesége megszégyenítő és példaeértékű. Kívánom az olvasóknak, hogy mosolyogjanak sokat, mert annak gyógyító ereje van, s közben tanulják meg, amit lehet ki-ki a maga jellemének elviselésében, vagy annak legyőzésében. Sokat segíthet a könyv tehát a hamis álarcok levetésében, az imádság értékének felvállalásában, a csoportvezetők képzésében, s egymás jobb megismerésében és elfogadásában.

Adrian Plass: EGY KEGYES KÉTBALKEZES NAPLÓJA.

Megjelent már a második kötete is, melyben a kalandok folytatódnak. Fodorné Ablonczy Margit

Tudod-e?

mit jelent a **kultúra** szó? Az értelmező szótár szerint a *kultúra a kultusszal hozható összefüggésbe*. Minden emberi közösség létrehozza a maga kultuszát. Ennek elvi megfogalmazása lehet hiedelmek sokasága, vagy konkrét vallásos alapelvek kikristályosodott lefektetése. De az ún. ateista államok is létrehozták a maguk kultuszát, hiszen az imádat, áldozat, közösségi gyülekezések, éneklés, elkülönített helyek és

idők ugyanúgy megszerveződtek, mint minden vallásos kultuszban. Így talán érthetőbb az összefüggés a kultusz és a kultúra között.

Egy adott társadalom szokásainak, gondolkodásmódjának, szellemi teljesítményének hordozója a kultúra. Mindezt elég erősen befolyásolja annak az államnak ideológiája, ahol az emberek élnek. Éppen ezért **semleges kultúra nincs**. Hiszen a hangsúlyozott értékek,

a nevelési elvek, a világnép kialakítása mind-mind valamely ideológiai háttér kifejeződései.

Azt, hogy az utcán szabad-e szemetelni, ezerféleképpen meg lehet válaszolni. Indiában minden mocsok az utcán van, a patkányok sokasága él meg ezen, s hordozza a fertőzéseket. Ezzel senki sem törődik, s a gazdagok soha nem lépnek az utca mocskába. Ugyanez a kérdés Svájcban személyes és közös felelősség. Ott nem csak hogy nem lehet szemetelni, de mindenki kötelességének tartja, hogy még a kutyák után is eltakarítsák a mocskot. Sétáltatásuk csak úgy lehetséges, hogy gazdájuk zacskót visz magával. Honnan jön tehát a válasz az eredeti kérdésre? *Az emberi élet értékéből és az ember felelősségérzetéből.* Hogy valaki mit tart jónak és mit rossznak. S ez már elég világosan mutat a kultuszra, ami ennek az ideológiai háttérnek a vallási megalapozása, rítusainak beépítése a hétköznapiokba.

Így történt ez, például Európa népeinek keresztyénné tételekor, s az abból fakadó kulturális felépítmény megszervezésekor is. *A keresztyén kultusz alapja, a Biblia* kimondja, hogy az ember Isten teremtménye, ezért Neki tartozik számadással tetteiért. A Földet lakóhelyül kaptuk, hogy uralkodjunk rajta, éljünk annak gazdagságával. „Jó” és „rossz” a keresztyén hit megfogalmazásából következik ebben a kultúrában. Ennek tudatosítása kezdődött akkor már a családban, folytatódott az iskolákban, s kiteljesedett az állami hivatalokban, törvényekben, a közösségi élet rendjében. Ennek fontos része lett a

A fiatalok körülöttem általában a szombat-
6+1 napos munka és életvitel bevezeté-
se, a napok, ünnepnapok elnevezése, a
földműveléshez, évszakokhoz kapcsolo-
ló kalendárium stb. – azaz a kultúra
kialakítása.

Milyen a mai fiatalok kultúrája? Fo-
gyasztói társadalom. *Kultuszának moz-
gatórugója a pénz, a gazdagság. Főpap-
jai a világcégek vezetői, akik fenn akar-
ják tartani termelésüket, sőt egyre na-
gyobb hasznot akarnak szerezni. Érték-
rendjének középpontjában a birtoklás
áll. Ha neked még nincs ez vagy az, ak-
kor te senki vagy, de legalábbis nem
olyan boldog, mint amilyen lehetnél.*
Nagy hangsúlyokat helyez a *szabadság*-
ra, de miután ez a szabadság manipu-
lált, ezért semmi köze nincs a valódi
szabadsághoz. Elhiteti, hogy szüksé-
günk van arra, hogy ötféle joghurt kö-
zül válasszunk, s közben elhallgatja,
hogy mennyi gázolajba kerül ennek
ide-oda szállítása, hogy mennyi sze-
metet hagy maga után a műanyag do-
boz. *Tömeggé teszi az embereket, akik-
nek csak a megfelelő kulcsszavakra
van szükségük, s onnantól gombnyo-
másra jól érzik magukat. Miután igen
kis korban kezdődik az *idomítás a te-
levízió reklámaival*, kevesen gondol-
koznak azon, hogy ez nem feltétlenül
jó.*

Lassan *megszűnnek a különbségek* a
fiúk-lányok között, s a világ minden
pontján azonosan néznek ki a tizenéve-
sek. Ha valaki önmaga akar lenni, ak-
kor azt csak olyan módon teheti meg,
hogy a szokásostól minél inkább elütő
legyen, különben a többiek *elmarják
maguk közül*. Nem véletlen a magas ön-
gyilkossági arány, s nem véletlen a ká-

bítószerek sokasága sem. Ugyanazok a
posztterek díszítik Németországban,
vagy Amerikában falaikat, ugyanazt a
zenét hallgatják, ugyanazok a színek,
formák a divatosak. Lassan valóban vi-
lágfaluként működik az emberiségnek
az a része, amelyik a vizuális kultúrá-
ban, a médiában azonosat nyel le tömé-
nyen naponta. Magányos tömeggé vált
a fiatalok világa. *Imádságuk, énekük va-
lamilyen aktuális sztár szövege, vagy rek-
lám-szlogenje. Mondják is: „Imádom
ezt meg azt.”. A közösségi összejövete-
lek a diszkók és a koncertek. Minden
készen van a nagy világvallás észrevét-
len „betöltésére a fejekbe”, hiszen a be-
kódolások már megtörténtek.*

Nincs csend és nincs idő a gondolko-
dásra. A *függőség kiépítése* folyik min-
den szinten, hogy egyszerűbb legyen
az élet, és kezelhetőbb az ember. A ma-
nipulációt beépítik a filmekbe, gyárilag
beleteszik a cigarettákba, hogy fájjon,
hiányozzon, ha nem nézzük meg, nem

Tudod-e?

szívjuk el. S amit a mai ember a legkevesbé visel el, az a fájdalom, a szenvedés.

Úgy jár a mai nemzedék, mint a cica, akit a gazdája kicsinek szeretett volna megtartani, mert olyan aranyos. Ezért pálinkás kenyérrel etette. Igaz, hogy degenerált lett, de legalább kicsi és aranyos maradt. Félek, hogy nagyon hasonló módon kezelnek minket a világ vezető néhány százai.

Nem véletlen, hogy *sokan antikultúrának hívják* ezt a mai állapotot, mert ma a legnagyobb ellenség az, ha valaki a múlthoz kötődik. Ha mer emlékezni, gondolkozni, következtetni, dönteni, értékeket vállalni, valamire megmondani, hogy rossz volt, nem akarom még egyszer. Vagy csak egyszerűen önmaga lenni, minden különység nélkül, ember lenni.

Ez az antikultúra megfojtja a lelket, rab-ságban tartja a szellemet, csak az ösztönökre épít, s ezzel elembertelenít. Azt vallja, hogy legyünk szabadok minden kötöttségtől; csakhogy az ember nem tud kötöttségek nélkül élni, ezért önként fogja magát alávetni más kötöttségeknek. El akarják feledtetni a múltat (a gyökereinket), mondván, hogy kezdjünk újat. Ám jövő csak a múltból van, élet csak a gyökérből nő. Nem véletlen, hogy a mag csírázásakor először lefelé növeszti a gyökércsírát, mert onnan lesz tápláléka, támasza a felfelé növekedéshez. Ennek az antikultúrának hangsúlyozói is világosan tudják ezt, ezért hát adnak ők is „múltat”, „gyökereket” a fiataloknak: pl. elhitetik a lélekvándorlást, s ezzel megnyitják a múltra vonatkozó fantázia világát. Tudatosan el-

szakítják saját családi, nemzeti múltjától és bedarálják a nagy közösbe. S amit elhisz, az igazzá is lehet! Adnak gyökereket a sámánizmusban, a boszorkányságban, szerepjátékokban. Így lesz világsikerré Harry Potter. Olyan fogalmak lesznek természetessé, amelyeket valamikor csak beavatottak ejthettek ki. Lélekszennyezés folyik nagy erővel.

Azért írok ilyeneket, mert úgy érzem, hogy *óriási veszélyben* vagyunk. Észrevétlenül szednek rá minket minden ostobaságra. Mit tehetünk? Az ember úgy van felépítve, hogy az első információ a meghatározó a számára (Péld 22,6). Mint a viaszban, úgy hagynak nyomot lelkünkben az első évek élményei. A mai, elkényeztetett nemzedéknek, ahol a gyerekek parancsolnak, s hiányzik a fegyelem, a tisztelet, igen nehéz Istentől bizonyosságot tenni. Nincs bűn-fogalmuk, mert mindenki csak arra hajlandó, amit éppen jónak érez. Ez lesz azután a *mércék mércéje. Az érzések. S ez az, amire azután semmit sem lehet építeni, s ami minden felelősség alól is kivon. Carpe diem*, mondták a régi rómaiak, s a posztmoderneknak is ez a jelszava. Nem érdekel semmi, csak hogy én, most jól érezzem magam. Hogy holnap mi lesz, s lesz-e egyáltalán holnap...?

Az önfaló, jövőfaló antikultúra mindannyiunk ellensége. Vigyázzunk, hogy el ne sodorjon!

Fodorné Ablonczy Margit

Érdeklődési körök

A fiatalok körülöttem általában a számítógép iránt érdeklődnek, mert mostanában ez fejleszthető, erről lehet a leginkább mindenkiel tárgyalni vagy bizniszteni – ez elég rossz, viszont számítógép nélkül minden nehezebben megy, így ezt meg tudom érteni.

De vannak olyanok, akik popsztároktól gyűjtögetnek dolgokat, ezeknek életét minden lapban figyelve. Mindenki érdeklődik a mai zene után, sziporkákat cserélgetnek. A mai zene? – kérdeznék most tőlem egyesek. Nem akarok általánosítani, de hogyha egy szóval kéne kifejeznem ezt, akkor csak annyit mondanék, hogy szörnyű. Sokszor nézem a tévét, vagy hallgatom a rádiót és arra gondolok, hogy hány ilyen szöveget (amit énekelnek) tudnék megírni egy nap alatt, és biztos vagyok benne, kedves olvasóm, hogy te is. A másik az a tény, hogy egy hónap múlva, hogyha megkérdesz valakitől valamit az illető együttesről, senki sem tud neked felhasználható információval szolgálni. Ezt úgy kell érteni, hogy az az együttes kidolgoz egy számot – mert kell pénz, ugye – és aztán hamar elfelejtődik. Sokan – köztük a szüleim is – visszasírják a régi rock'n'roll számokat, melyek fiatalok szízeit vonzották és az egész világ tud róluk. Ezt nevezem én zenének, ezt pedig, ami most létezik, mai zenének.

Sajnálatos módon elég kevés gyereket ismerek a környezetemben, aki szeret olvasni,

és én boldog vagyok, hogy közéjük tartozom. Mi nagyon érdeklődünk minden olyan regény után, ami például a filmvásznakon nagy sikert aratott, vagy amiről sokat beszélnek. Én úgy látom, hogy azért vagyunk olyan kevesen, mert a tanárok megszidnak, ha a feladott háziolvasmányt nem méltóztatunk időben elolvasni. Olvasni csak élvezettel, saját akarattal lehet, nem pedig kényszerítéssel. Magunknak kell rájönnünk, hogy olvasással csak jót teszünk magunknak.

Úgy látom, hogy inkább rossz irányba halad a mi generációnk (talán nem csak a mi-

enk), mint jó irányba, mert a legtöbben azok vannak, akik nem tudják, mi után érdeklődjenek. Nem tetszik nekik semmi, vagy szerintük mindenből egy kicsi ismeret bőven elég (sőt egyesek szerint még sok is). Próbálok segíteni az ilyeneken, olyan

Érdeklődési körök

irányba terelni őket, amely tetszene nekik (most még csak reál vagy humán), de a másik dolog az, hogy el vannak telve, meg vannak elégedve magukkal. Ilyen szempontból reménytelen a helyzet.

Örülök, hogyha tudok másokon segíteni ilyen értelemben.

A mi iskolánk inkább reálra van beállva, pedig sokkal több az olyan gyerek, aki humán beállítottságú és ebben több eredmény is van. A sulis vezetőségének nagy hibája az, hogy nem tanúsít több figyelmet a gyerekek pályaválasztása, vagy az érdeklődési körük fejlesztése iránt.

akar és szeretne hinni Istenben. Általában az osztálytársaim egy gyenge órának tartják a vallást (úgy a tanárnőt is), és többszöri kérések után is csak azért nem zajonganak (annyira), mert megsajnálják a tanárnőt. Hát igen, sajnálatos módon ez a helyzet.

Senkit sem érdekel már a múltunk, csak mindig a jövő, az új dolgok, a magunk kényelme, az új technika. Mit számít már, hogy valaki kétezer évvel ezelőtt meghalt érettünk csak azért, hogy megtisztítson bűneinktől? Mit számít az, hogy mindig, mikor bűnt követünk el, szeget verünk a kezébe? Kit érdekel, hogy valaki megteremtett

és szeretett úgy, ahogy saját Fiát? Erre nincs szükségem – mondja millió ember. Erre már nincs időm, kedvem, pénzem, erőm, gondom, ez egy plusz dolog, ez nem számít. De akkor, mikor megteremtett Isten, tudott ránk időt szánni, megteremteni azt a környezetet, amiben Ádám és Éva tökéletesen jól érezhették volna magukat. Neki mi vagyunk az ő élete, de nekünk már sokkal fontosabb dolgaink is akadtak ennél és ez nagyon szomorú.

Ugyanúgy van a vallással is. Nagyokat imádkozunk év végén, de év közben rá sem hederítünk, mert minden csak a mi érdekünk. Meg kell mondjam őszintén, hogy az én osztályomban vagy generációmiban meg tudom számolni tíz ujjamon, hogy ki

VISKY ANNA 14 ÉVES ÉS A BÁTHORY ISTVÁN ELMÉLETI LÍCEUM 8-IK OSZTÁLYOS TANULÓJA

Misszió **Keresztény könnyűzene**

Amikor ifjúsági éneklésről, gitáros miséről, keresztény könnyűzenéről beszélünk, vitatkozunk, szenvedélyesen védünk vagy támadunk, nagyon sokszor alapvető zsákutcákba hajtunk be.

Arra a kérdésre kell választ adnunk ugyanis, hogy fel akarja-e használni Isten ezt a zenét, stílust, hangvételt arra, hogy megszólítsa a mai embert, illetve ad-e esélyt arra, hogy e zene nyelvén szólítsuk meg őt?

A Forrás együttes népzenei ihletésű „étno-gospel”-t játszik

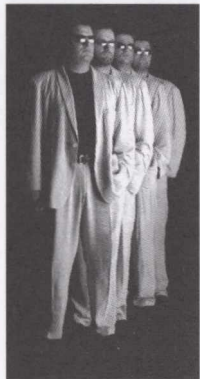
Minden egyéb kérdés már **rólunk** (izlésünkről, hagyományunkról, szokásainkról) szól.

A törvény nélkülieknek törvény nélkülivé lettem – pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek –, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket. Az erőtlennek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.

(1Kor. 9,21–22)

Fontos megtalálni a közös nyelvet, és ezt többnyire kívül találjuk meg, ha a kívülállókat keresjük. Jézus is ezt gyakorolta példázataiban. Nem cserélte le a hallgatóság kultúráját, hanem felhasználta.

*Énekeljete új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld!
(Zsolt. 96,1)*

A Bolyki Brothers a capellát énekel: „A hangszerek mi vagyunk...”

Nem hiszem, hogy a zsolttár szerzője arra gondolt volna, hogy félre a régit, elő az elektromos gitárt vagy a dobgépet, s ettől már minden rendben. A zene, az ének, a művészet mindig újat, többet szeretne felfedezni, kifejezni. Az új ének a Lélek dinamizmusa, ami tovább szeretne menni a végtelen Istennel való beszélgetésben.

Ezért az új énekek és új éneklés megjelenése az Isten-keresés jele, kifejeződési formája kell legyen, és nem zenei stílusváltás eredménye.

Két szakaszt lehet megkülönböztetni a magyar „gospel” zenének. Az első kezdete a hetvenes évek közepétől induló *megújulásra, ébredésre* tehető. Kis- és nagygyházakban lépett fel, a fű alatti ifjúsági találkozók, gyülekezeti megújulás, átala-

kulás jelei lettek a kezdetben külföldi eredetű, sok változatban fordított, gitárral kísért dalok, akkordozott szövegek, másolt kazetták. Ekkor jelentek meg a magyar énekek is, *Sillye Jenő, Győri János Sámuel, Lázár Attila*, és még hosszan sorolhatnánk, szerzeményei. Olyan volt ez az időszak, *mint a népzene*. Új hangvételő, Istent dicsérő dalok terjedtek jobbra hallás után, egy-egy találkozón megtanulva, vagy sokszoros másolással terjedő kazettákról leakkordozva. Nem lehet csodálkozni, hogy ugyanazon éneket másképp hallottuk más-más gyülekezetben, felekezetben. Ezekből kezdtek lassan összeállni énekgyűjtemények, kezdetben csak szövegesen, ritkábban kottázva. Sok támadás érte a mozgalmat a hivatalos egyházzeneészek részéről, főleg a történelmi egyházakban. Támadták minőségéért, világi vagy külföldi hangzásvilágáért, művelőinek zenei és vallásos képzetlensége, kiségyházi stílusa miatt. Mégis, egy egész nemzedék nőtt fel rajta, s jelentette

Arra a kérdésre kell választ adnunk ugyanis, hogy fel akarja-e használni Isten ezt a zenét, stílust, hangvételt arra, hogy megszólítsa a mai embert, illetve ad-e esélyt arra, hogy e zene nyelvén szólítsuk meg őt?

Keresztény könnyűzene

számukra annak a komolyan vett, megélt és elkötelezett hitnek a kifejeződését, ami egy csalódott kor kiüresedett, célját veszített fiatalságát végül is visszahozta az egyházba. Kit történelmi felekezetekbe, megújulási mozgalmakba, kit kiségyházakba.

Mindenképpen pozitívan kell megítélnünk, hogy megváltozott a gyülekezeti éneklés mibenléte. A „fájdalmasan szép” énekmondás helyett Isten dicsőítése, az ünnepélyes és tiszteletreméltóan visszafogott légkör helyett a dalok szövegének átérzése, az éneklés imádsággá válása lett jellemző.

Negatív oldalai ott mutatkoztak, ahol kizárólagossá vált, s nem is akarta elismerni, megismerni a kereszténység kétévezredes zenei kincseit, melyek nagy részét ugyanúgy a Szentlélek ihlette.

A keresztény könnyűzenének második szakaszát most éljük. Ami azelőtt ízig-vérig amatőr, „népi” mozgalom volt, napjainkban *professzionizálódik*. Eltűntek a recsegő Polimer-kazetták, s vannak kitűnő CD-ink, ezerféle stílusban: a heavy metaltól a rap-en át a klasszikus gospel-ig. Ami azelőtt közkinccs volt, másoltuk, tanultuk, most szerzői jogok alá esik, drága.

Egyrészt azt látjuk, hogy nem tűnt el belőle a dicsőítő, egyházi éneklést segítő funkció sem: kazettában, CD-ben, énekgyűjteményben. Ugyanakkor létrejött nálunk is (külhoni mintára) egy

A Testvérek együttes születésnapi albuma

gospel- (értsd: keresztény könnyűzenei) kultúra. Zenei termékei kis példányszámban jelennek meg (ezért nem a legolcsóbbak), azzal a kéréssel, ha lehet, ne másoljuk, hogy ezzel is következő albumok készítését segíthessük elő.

Kissé át kell formálnunk tehát gondolkodásunkat: a stúdió, nyersanyagok, tervezés – egyszóval *a minőség már nem ingyen van* (azaz nem holland, amerikai, stb. testvéreink támogatásából). A minőségnek viszont lesz egy olyan velejárója is, hogy *e zenéket már nyugodtan ajándékozhatjuk világi barátainknak is*, s hallgattathatjuk fiatalokkal. Miért baj az, ha Pintér Béla kazettájára ugribugriznak óvodásaink, a kamaszok az Art-tal együtt rap-pelik az élet értelmét kereső szövegeiket vagy éppen a Testvérek koncerten élik át, hogy Istennek is lehet örülni?

Jó érzés ugyanakkor látni, hogy nem csak az új nemzedék, de a nagy öregek is ott vannak még a gitár és mikrofon mögött, s koncertjeiken sok év lecsiszolódott, kikristályosodott hite hallatszik át.

Szeretettel ajánlom a téma iránt érdeklődőknek a www.szolmagazin.hu honlapot.

Kisanti

Misszió a Ten Sing-ben

MENJETEREK EL AZÉRT, TEGYETEREK TANÍTVÁNNYÁ MINDEN NÉPET.

(MÁTÉ 28,19)

A Ten Sing-ről, mint a KIE egyik munkaágáról a Vezess egy korábbi számában már olvashattatok. Akkor elsősorban kialakulásával és legfőbb jellemzőivel ismerkedhettek meg, Kedves Olvasók. Most pedig a Ten Sing ideológiájáról, hitvallásáról lesz szó. Arról a missziós munkáról, amely sokakat vezetett Krisztushoz.

Ez az a pontja a Ten Sing munkának, amelynek megértése nélkül egy keresztyén kívülálló szemében a KIE ezen munkaága túl világinnak és felszínesnek tűnhet. Tizenévesek vidámkodó baráti körének, akik saját kreativitásuk elemeit felhasználva adnak elő egy zenés, táncos produkciót.

Sajnos a Ten Singet 10 éves pályafutása során nagyon sok vád érte keresztyén körökben és olyan hangok is szárnyra keltek, amelyek a látszat után ítélve, semmilyen összefüggést nem találtak a keresztyénség és e munkaág között.

Bizton állíthatom, hogy missziós munka igenis működik a Ten Singben és erre nemcsak saját, hanem barátaim, mára lelki testvéreim megváltozott élete a példa. Fiataloké, akik korábban csak sodródtak az árral és sok mindent kipróbálva, keresték helyüket a világban. Akik tartozni akartak valahová, valakihez.

És a Ten Sing-ben megtapasztalhattunk valamit, ami más volt, mint az eddigi közösségeink. Ahol nem számított, ki milyen ruhát hord, milyen házban lakik, vagy hogy kik a szülei.

Ma a tizenévesek nagyon erős teljesítménykényszerben élnek. Csak az számít VALAKINEK, akinek sok diplomája, autója és háza van. Aki van annyira Trendi, hogy követni tudja a havonta változó divatot. Ez a világ azt sugallja, ha gazdag, okos és

szép vagy, elfogad, de ha nem, kivet magából, vagy a perifériára szorít.

Elég csak bekapcsolni a televíziót, vagy elszállni egy nagyobb város üzletsora előtt, hogy rádöbbenjen az ember: a társadalom diktálta feltételek az érvényesüléshez manapság egy egyszerű átlagember számára követhetetlenek. A fiatalok szépségideálját az „ugyanúgy áll a haja Párizsban, mint Londonban” típusú szép testű, hófehéren villanó mosolyú modellek alakítják. Minden és mindenki megvehető, mondja a XXI. század egyik, sajnos sok igazságot hordozó mondata. És ma ebben a miliőben kell egy tininek, az éppen kialakulóban lévő személyiséggel megharcolnia a maga kisebb-nagyobb harcait, illetve a „nem ért meg senki” érzésével keresnie a világban a helyét. Hová is menekülnek ilyenkor? Sokan bandákba verődve múlatják az időt, vagy a virtuális világ illúziójában keresnek enyhülést. Mindannyian szeretnék megtapasztalni a feltétel nélküli elfogadás érzését, és biztos vagyok benne, mindannyian kiegyensúlyozott és boldog

Misszió a Ten Sing-ben

életre vágnak. A körülmények és élethelyzetek azonban sok mindent meghatároznak.

Egy mai fiatalnak hiába szegezzük neki azt a fontos igazságot, hogy Jézus Krisztus meghalt érted, és ezzel feláldozta magát, hogy neked örök életed legyen. Ezekben a kategóriákban ő nem biztos, hogy tud gondolkodni. Hogyan is gondolkodhatna ő az örök fogalmában, amikor világunkban olyan sok tiszavirág életű dolgot lát. Eldobható zsebkendő, üveg, állandóan változó politikai rendszerek, néhány hónapig tűndöklő médiasztárok erősítik benne az örök szó iránti ellenérzést.

Hogyan mondjon igent az önfeláldozásra, amikor a ma történései miatt (öngyilkos merényletek) nagyon sok vér és halál tapad ehhez a szóhoz.

Egy tinédzser fejében nehezen áll össze a kép: Egy férfi, aki egész életében szegénységben élte életét, ahelyett, hogy a maga hasznát kereste volna, másokért élt, és csak úgy ingyen halt kereszthalált másokért. Ez számára nem összeegyeztethető azzal a ténnyel, hogy ma az emberi kapcsolatok jelentős részét a pénz és az érdek mozgatja. Az meg aztán végképp felfoghatatlan számára, hogy mindez érte is történt. A Ten Singnek éppen az előzőekben leírtak miatt tulajdonképpen abban áll a feladata, hogy elsőként magát a fiatalot és annak helyzetét, gondolatait próbálja meg megismerni és

csak aztán, személyre szabottan mutassa meg neki a megoldást élete problémáira. Ennek a *belső misszió*nak az első lépése a fiatalok Ten Sing csoportba való integrálása. A koncert, amely egy közösen kitalált témára épül, zenés és táncos elemeket ötvöz. Minden repertoárban szerepelnek azonban keresztyén tartalmú énekek is. Ebből, és a minden koncert végén elhangzó ismertetőből egyértelműen kiderül a hallgatóság számára, hogy ez a munkaág keresztyén alapon nyugszik. A nézőközönséget azonban elsőként a vidám hangulat és a jó csapat érzése fogja meg és viszi el az első Ten Sing próbára, ahol a játék, tánc és dráma mellett az összejövétel elmaradhatatlan részét képezi az *áhitat*. Ezt a csoport lelki vezetője irányítja. Nem ritkák a kreatív biblíatanulmányozások sem, ahol egy előre kiválasztott bibliai igeszakaszt kell kis csoportokban, különböző szempontok szerint feldolgozni. Emellett a tagok lelki és életproblémáikkal bármikor megkereshetik a csoport vezetőit, úgy gondolom, óriási a felelősségük. Itt ugyanis nemcsak vallásos nevelést kapott fiatalokkal kell együttműködni. Természetesen az előzőleg már vallásos közegben élő fiataloknak is helyt ad a Ten Sing. Jómagam is egy példa vagyok erre. Gyerekkoromtól fogva vallásos nevelést kaptam. Szüleim és egész családom Istenhívő, de mint tudjuk, ez nem elegendő. Egyházi középiskolába jártam és az ott el-

Misszió a Ten Sing-ben

töltött négy év után kerültem a Ten Sing-be, ahol egy egészen másfajta viszonyulással találtam magam szembe. Itt kezdett számomra először kirajzolódni a haragos Isten képe mellett a könyörületes szerető Úr képe, akinél nem kell mindenféle külön elvárásoknak megfelelni, hogy kegyelmébe fogadjon. És azt hiszem, hogy sokakat érintett meg ez a Ten Sing-ben. Sokan elmesélték, hogy amikor életükben először mentek el templomba, az volt az érzésük, hogy őket ez a közeg kiveti magából, mert túl sok rossz van a „számlájukon”. Csak később jöttek rá, hogy ezt a számlát Jézus már rendezte.

A Ten Sing-ben egyébként az addigi életemben ritkán tapasztalt szeretet vett körül és vesz körül ma is. Itt olyan barátokra leltem, akikre bármikor számíthatok. Rendkívül hálás vagyok, hogy saját bőrömön érezhettem meg Isten hatalmas kegyelmét. Örü-

lök, hogy megváltozott a látásom és az életem. Ezzel ugyanakkor nagy felelősséggel ruházott fel az Úr nemcsak engem, hanem minden olyan társamat, akit itt átformált. Azt gondolom, hogy senkinek az életében nem múlnak el nyomtalanul a Ten Sing-ben eltöltött hónapok/évek. Úgy gondolom tehát, hogy az a feladat, amit a Ten Sing végez, a magvetőéhez hasonló, de olyan magvetőjéhez, aki odafigyel arra, hogy a mag jó földbe essen, és mélyen gyökerezzen az Úristenben. Nagyon sok fiatal, kikerülve a Ten Singből, választ keresztyén gyülekezetet, hogy bekapcsolódhasson annak munkájába. Így működik tehát az a misszió, amelynek nyomán ma sokan mondhatunk magunkénak egy új életet. Hála ezért Istennek.

Bíró Mónika

Ten Sing

Az ifjúsági munka akkor az igazi, ha étellel teli. Gyakran hét betűt jelent: TEN SING!

Ahol ez a mozgalom elterjed, sok lel-késztfel foghat az idegesség ezt a szót meghallva és a gondnokok a gyülekeze-tti termék állapotáért aggódnak.

Ahol tinik (kamaszok) énekelnek – ezt takarja ugyanis a fenti rövidítés –, ott nemcsak hamis hangokkal, hanem a teljes káosztól a töréskárig mindennel számolni lehet – legalábbis így gondolják sokan.

Közelebbről nézve azonban a TS a legkevésbé sem káoszt, hanem egy 35 éve a bergeni (Norvégia) KIE-ben megszületett gondolatot takar, melynek célja,

hogy a 3K (Krisztus, kreativitás, kultúra) szellemében utat találjon a fiatalokhoz.

A TS-csoportokban fiatalok jönnek össze, hogy egy év alatt létre-

hozzanak egy show-t (tánc, színjáték, kórus és zenekari alapelemekből összeállítva), a tervezéstől a műsor kialakításán és a próbákon keresztül az előadásig. A „projekt” évről évre újraindul, a ciklus általában a tanévhez igazodik. Minden évben ősszel tudatos újrakezés történik. A koncert után, nyáron a csoport célzottan hív meg tizenéveseket, akik a következő évben csatlakoznak; ez új iránykeresést, ismerkedést, kiforrási szakaszt stb. jelent. A TS-hétköznapokat a heti próbák jelentik. Itt lehetőség van a szabadidő közös eltöltésére, közös, intenzív gondolkodásra a műsor témájáról, melyet a tagok demokratikusan, több, együtt kialakított és átgondolt javaslat közül választanak ki. Van lehetőség az adottságok felfedezésére és kipróbálására, de problémák, gondok megbeszélésére és megoldására is.

Kapcsolatok alakulnak és mélyülnek, a hit kérdései is szóba kerülnek, s ezért a szünetek egyre hosszabbra nyúlnak, s egyre nehezebb visszatérni a szükséges fegyelemhez, és gyakorolni egy többszólamú éneket. A karmesternek nem csekély rábeszélőkészségre és erőre, de különösen is erős hangra van szüksége, hogy mindenkit rábírjon a munka folytatására.

Az év folyamán a csoport közösségé kovácsolódik és a közös cél eléréséért dolgozik. Mindenki kiválaszthatja azt a területet, amihez leginkább tehetsége van; ezért aztán közel sem tud minden TS-es énekelni, de erre nincs is szükség. Csoportoktól függően alakulnak

dráma-, tánc-, technika-, zenekar-, szervezési és program-munkacsoportok (időnként más csoportokkal illetve elnevezésekkel is találkozhatunk), melyek hetenként találkoznak. Az egyéni elkötelezettség kihat az egész projekt alakulására, így a TS-esek megtapasztalhatják a különböző viselkedési (magatartás-) formák hatását, eredményét, ezáltal is részesei egy közös tanulási folyamatnak. Azok, akik már hosszabb ideje tagok, fokozatosan egyre több felelősséget vállalnak.

Ez az elképzelés (modell) akkor működik igazán, ha a fiatalok lelkesek, és legalább néhányan több éven át is a

csoport tagjai maradnak. A kreatív munka, a „show” alkotja azt a keretet, ahol baráti kapcsolatok alakulhatnak és fiatalok hitre juthatnak.

A kihívás, hogy egy kisebb vagy nagyobb nyilvánosság előtt megmutassam, mire vagyok képes, új ismeretségek, melyekből gyakran igazi barátság növekszik, közösen tenni valamit, egy csoport tagja lenni – mindez bizonyára hozzájárult ahhoz, hogy a Ten Sing sikeres, népszerű keresztyén ifjúsági munka lett szerte Európában és a világ sok országában.

A fiatalok meglévő képességeikkel juthatnak sikerélményhez, visszaigazolás-

hoz; nem a teljesítmény a döntő kritérium, hanem a kreativitás és annak fejlesztése a fontos.

A TEN SING-ben erős közösség alakul, ahol minden betévedő megtalálhatja a helyét, személyiségének és érdeklődésének megfelelően. A csoportban visszajelzést kaphatnak, és „hibázni” is lehet – napjainkban egyre kevesebb az ilyen hely.

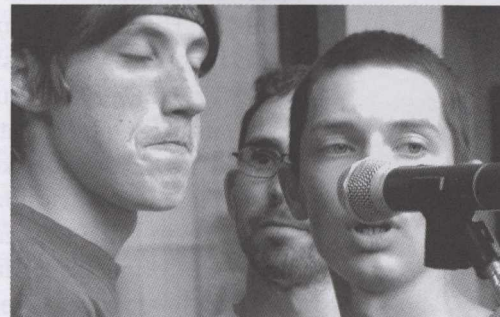

Szemmel látható – az akár csak egy generációval öregebbek számára is –, mennyire sokrétű az ifjúsági szubkultúra. Ezért is érdekes, hogy a Ten Sing-csoportokban a legkülönbözőbb fiatalok találkoznak, ami a zeneválasztásban is megmutatkozik (a legáltalánosabbak az éppen aktuális slágerlista-számok, de emellett több különböző stílusirányzat is megtalálható).

Napjainkban fontossá vált a kompromisszumkészség. Emellett a TS-ben a fiatalok megtapasztalják azt is, hogy mindenki fontos és megtanulják kezelni a különbözőségeket.

Értékesnek érezhetik magukat, miközben megtapasztalják: az élet tele van ötletekkel, és ezzel a hozzáállással és lelkesedéssel csodákat lehet tenni.

Sandra Israel

A virtuális pók, avagy fiatalok a hálón

„Ezek a mai fiatalok! Bezzeg a mi időnkben!” – halljuk mindig az idősebbektől. És valóban, talán sohasem volt ennyire igaz ez a közhelyszerű mondás, mint ma. Hiszen annyit változik a világ néhány évtized alatt (sőt már néhány év alatt is), hogy két generáció nehezen érthet szót egymással. A technikai fejlődés hihetetlen sebességgel gyártja az újításokat, és határozza meg életünket. Vadonatúj helyzetekbe kerülünk évről évre, szinte sokkoló a fejlődés termékeivel szembesülni. Legnagyobb hatása pedig éppen a szuperfogékony fiatalokra van a változó világnak. Számukra egészen természetes dolog a drótposta és Internet, SMS és live chat, wappolás és online vásárlás.

Mit keresnek a fiatalok a Hálón? Egyrészt információforrásnak tartják, hiszen az Interneten megtalálható hihetetlen mennyiségű adathalmaz egy óriási lexikonként is felfogható. Bármilyen kérdést feltehetünk, és *valamilyen* választ biztosan kapunk rá. Kereshetünk napi híreket, étkezési tanácsokat, történelmi és földrajzi információkat, de valási, hitbéli kérdéseinkre is kapunk válaszokat. A válaszok hitelessége persze vitatható. Hiszen *mindenféle* választ kapunk, bölcsességeket és sületlenségeket egyaránt. De aki ezt tudja (és a tv-reklámokon felnőtt fiatalok hogyan tudnák), az megfelelő szkepticizmussal kezeli, és tanulmányaihoz, munkájához kiválóan tudja használni az Internet információs tárházát. Persze a fiatalok korántsem csak

kutatásra, információbányászatra használják a Hálót (habár az Internet eredeti céljaihoz ez áll a legközelebb). Sokkal inkább kikapcsolódásra, szórakozásra. Olyasmire, mint amikor az ember kapcsolgat a televízió csatornái között. Egyre szórakoztatóbb helyeket talál, csillogó-villogó képekkel, zenével illusztrálva, végiglátogatva kedvenc együttesének, tv műsorának vagy focicsapatának weboldalát, elmélyedve egy-egy érdekes és látványos oldal bővületében (ma délután a felpécsi Teleházban *Britney Spears* és a *Barátok közt* weboldala volt a legkeresettebb). Szinte rabul ejti az embert egy-egy jól elkészített oldal a hálón, szívesen visszalátogat a néző minden héten ide. Akkor látogat el, amikor akar és annyi ideig marad, ameddig neki tetszik. És

A virtuális pók, avagy fiatalok a hálón

arra megy tovább, amerre szeretne. Majdnem korlátlanok a lehetőségek, legalábbis ami a kínálatot és a szabad választást illeti. Az Internet sokkal szórakoztatóbb tud lenni, mint a televízió, a videó vagy a mozi. Egész estéket, sőt éjszakákat el lehet tölteni azzal, hogy az ember a szebbnél szebb oldalak között vándorol.

Amiről eddig beszéltünk, azok magányos tevékenységek. Bármilyen izgalmasak, egy idő után mindenkinek elege lesz belőle. Sokkal magával ragadóbb, ha egy másik emberrel lehet találkozni a Hálón. Pláne, ha nem is egyedül, hanem sok emberrel lehet ismerkedni. Ennek legelterjedtebb eszköze a chat. Kollektív beszélgetés különböző virtuális „szobákban” ismerősökkel és ismeretlenekkel, ahol lehet kérdezősködni, odamondogatni, pletykálni, ismerkedni, azaz sokféle stílusban beszélgetni. Sőt, az ember nem is kell, hogy önmaga legyen, hanem kitalálhatja, kit és mit akar játszani. Az online szerepjátékokban mindenki választ magának egy identitást, és azt képviseli, ameddig akarja és bírja.

Talán ezzel el is jutottunk odáig, hogy választ adhatunk eredeti kérdésünkre: mit is keresnek a fiatalok a Hálón? Leginkább önmagukat, mint minden fiatal. Hiszen ez a nagy kérdés. És az ember ott keresi, ahová a legszívesebben jár. Van, aki a tv-ben, mások rockkoncerteken, bulikon vagy Fonótól a Trafóig bármely szórakozóhelyen – és van olyan is, aki a Hálón keresi önmagát. Talál egy hihetetlenül szabad teret, amibe belefér minden a tanulástól a cyberszexig, a munkától a szerepjáté-

kokig. Mindenki talál itt magának valót és kibontakoztathatja a képességeit. Ismerkedhet és kipróbálhatja önmagát. Fölvehet mindenféle álarcot, virtuális identitást és kutathatja, vajon melyik passzol igazán?

Bizonyára sok fiatalnak segít a Világháló megtalálni igazi önmagát. Egyre több ifjúnak segít a virtuális kapcsolatépítés abban is, hogy barátot, társat találjon magának. Mindazonáltal vannak olyan esetek, amikor éppen az internet viszi zsákutcába valakinek az életét: elszigetelődik a külvilágtól és a szenvedélybetegségekhez hasonló függőség alakul ki: egyre több és több időt tölt az Interneten és nem tud kilépni a virtuális kapcsolatok örögi köréből. Hazánkban még kevésbé ismert betegség az internetfüggőség, a tengerentúlon azonban számos esetet ismernek és kezelnek a szakemberek.

Az internetfüggő fiatalokon a kezelésen túl csak a valódi, értékes emberi kapcsolatok tudnak segíteni. A fiatalok (függővé nem váló) többsége számára is csak egy olyan eszköz a Háló, melyen keresztül kapcsolatot találhatnak egymáshoz, hogy a virtuálisból valódi találkozások jöjjenek létre. Mindannyiunk felelőssége az, hogy a fiatalok hogyan mélyednek el a virtuális nagyvilágban. Figyeljünk oda egymásra, ne hagyjunk senkit elveszni, hanem segítsünk az útkeresésben! Hiszen a Hálón bolyongó fiatalok és idősebbek egyaránt megtapasztalhatják, milyen kivételes élmény egy új kapcsolat, mely akár az emberek, akár Istenünk felé vezetni őket.

Bogdányi Gábor

Kényes kérdések

Volt egyszer egy rovat, a kényes kérdések rovata. Az általam szerkesztett első számban sikerült is két különböző véleményt tüköztetni, majd feltámadt a vihar. Ekkorra az „Úristen, győztünk” érzés töltött el és valahogy már nem próbálkoztunk többé a kényes kérdésekkel. Később jöttek olyan visszajelzések, hogy hiányolják a többféle hangot, hát mikor próbálkozunk újra, ha nem a fiatalok kultúrája témánál.

A közelmúltban egy szervezőbizottság tagjaként részese voltam egy keresztény találkozó előkészítése kapcsán egy vitának, amikor is arról vitatkoztunk, hogy meghívjunk-e „külsős” profi zenekart (később konkrétan a Ghymes együttest). A vita két résztvevőjét szólaltatom meg az alábbiakban és talán sikerül érzékelteni, hogy nem is mindig könnyű egy döntést meghozni. MT.

Világi zene világi zenekarral. Az a sok és színes zenei irányzat, amely sok ember stílusát, érzéseit, öltözködését meghatározza a különbözőségeivel, az nekünk, keresztényeknek egyszerűen csak „világi”. Miért nem teszünk különbséget közöttük? Miért gondoljuk azt, hogy egy népzenei motívumokkal díszített, értékeket közvetítő zenekar koncertje egyenlő lehet egy mai értelemben vett „fergeteg party”-val, ahol inkább elképzelhető az, hogy hatványozódva jelennek meg drogok, s egyéb szerek?

Persze mondhatjuk azt is: *Ki tudhatja? Jobb félni, mint megijedni. Inkább mondjunk nemet, s elégedjünk meg az-
zal, ami nekünk, keresztényeknek van.* Kényelmes megoldás, az egyszer biztos. De olyan jó lenne, ha a kényelmeségünk és a botránnytól való félelmünk nem lenne akadály abban, hogy elfogadjuk és teret adjunk annak, ami más, ami nem feltétlenül keresztény. Mutassuk meg azt, hogy keresztényként élni a világban nem elzárkózást jelent mindattól, amin nincs feltüntetve a „keresztény-címke”, hanem tudatos elfogadást, és szelektálást az értékek között. eSZeM

Mindig amellet voltam, hogy hívjunk meg olyan előadókat, akik színvonalas produkciójukkal elhessegetik a fiatalok agyából azt a hamis, de mégis jelenlévő gondolatot, hogy minden keresztényen előadás gyenge, amatőr, élvezhetetlen, élettelen. Nem igaz, hogy minden keresztényen színdarabnak bugyutának és rózsaszínnek kell lennie, amelynek a végén mindig mindenki megtér. El kell hinni (először nekünk!!!), hogy a keresztény kultúra nem alacsonyabb rendű, mint a többi, hanem amint azt az évszázadok bebizonyították, élenjáró, kísérletező, kérdező, bátor, újat mondó kultúra. Olyan, amely képes szembenézni a mai fiatalokkal is, képes az ő nyelvükön is megszólalni. Olyan kultúra ez, amely nem tompít, hanem felráz. Ez a lényeg. Minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy a program minden másnál színvonalasabb legyen. Persze tudjuk, hogy a színvonal kérdése nem egyszerű. Az előadás színvonala mellett legalább olyan fontos az is, hogy az előadó azonosulni tudjon azzal, amit mond. De talán még fontosabb, hogy ne csupán a saját gondolatait mondja, illetve ha azt mondja, ne akarja abszolutizálni. Ezek az én szempontjaim.

Ócsai Zoltán

OLVASD! HASZNÁLD! TERJESZD!

Várjuk, hogy olvasóink szerkesztőségünknek megküldjék olyan munkatársuk nevét, címét, akinek szívesen ajánlanák lapunkat. Mi a következő számot ingyenesen, minden elkötelezettség nélkül megküldjük a címzetteknek.

Előfizethető a kiadó címén.
Éves előfizetési díj 1000.-Ft

Lapunk szerzői és munkatársai:

Bakay Péter / hittantanár / Békéscsaba
Bíró Mónika / projekt manager / Debrecen
Bogdányi Gábor / fizikus, számítástechnikus / Felpéc
Bölcsföldi András / református lelkipásztor / Kecskemét
Demeterné Harmathy Zsófia / református hitoktató / Budapest
Dobri Réka
Fodorné Ablonczy Margit / református lelkipásztor / Kecskemét
Kisantal Tibor / tanár, kiadványszerkesztő / Királyszentistván
Kovács Tibor / teológus hallgató / Kolozsvár
Luptákné Hanvay Mária / ev. lelkész / Kiskőrös
Martonné Szalóky Eszter / gyógytornász / Pápa
Ócsai Zoltán / ev. lelkész / Győr
Sandra Israel / önkéntes, főiskolai gyakornok / Budapest
Szlaukó Mónika / egyetemi hallgató / Nagytarcsa
Takács Zoltán / egyetemi hallgató / Kolozsvár
Ureczky Lilla / egyetemi hallgató / Csurgó
Visky Anna / tanuló

Címlapfotó a Kiskőrös Ten Sing koncertjéről (Sóvár alapkötetével)

Fényképek:

CPanoráma (9., 13.)

Denke Villő (10.)

Marton Tamás (10., 11.)

Kisanti (4., 5., 10., 11., 21., 22., 28., 29., 31., 32., 34-39.)

Rajz: Sandra Israel (14., 18., 27., 40.); Lente István (27.)

Következő számunk témája:

kábulatok

Vezess! 42.

Keresztyén ifjúsági vezetők
módszertani lapja
2002. 2. szám
ISSN 1586-7404

Kiadó:

Magyarországi Keresztyén
Ifjúsági Egyesület
1085 Budapest,
Horánszky u. 26.
Tf. / fax: (1) 267-05-87
www.kie.hu; kie@kie.hu

Erdélyi Ifjúsági Keresztyén
Egyesület
3400 Kolozsvár
Motilor 84.

Felelős kiadó:

Lupták György elnök

Főszerkesztő:

Marton Tamás

Szerkesztőség:

Bolla Zsuzsanna
Denke Villő
Kisantal Zsuzsa
Kovács Tibor
Magassy Éva
Makkai Márta
Martonné Szalóky Eszter
Nagy Tibor
Szikora Mihály
Szilágyi Edit

Tipográfia:

(kisantiék)

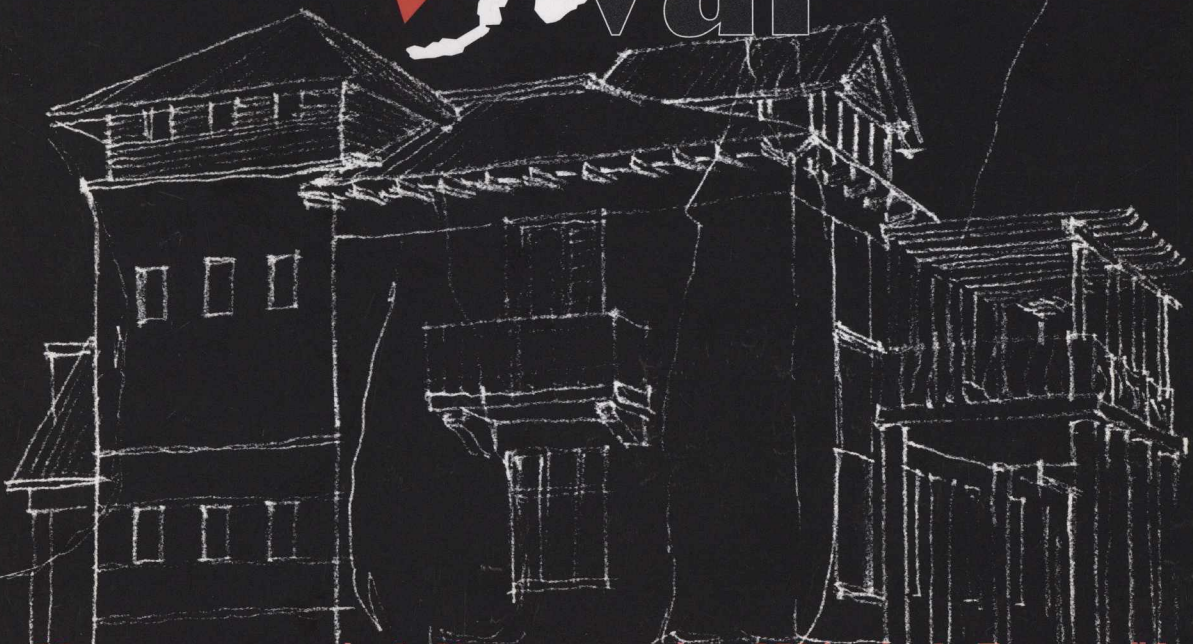
http://gutenberg.naplopek.hu
E-mail: gutenberg@naplopek.hu

Extra Média Nyomda; Székesfehérvár

Balatongyörök

Főváros

**Magyarországi Keresztyén Ifjúsági Eggesület
Gyermek és Ifjúsági Képzési és Konferencia Központja**